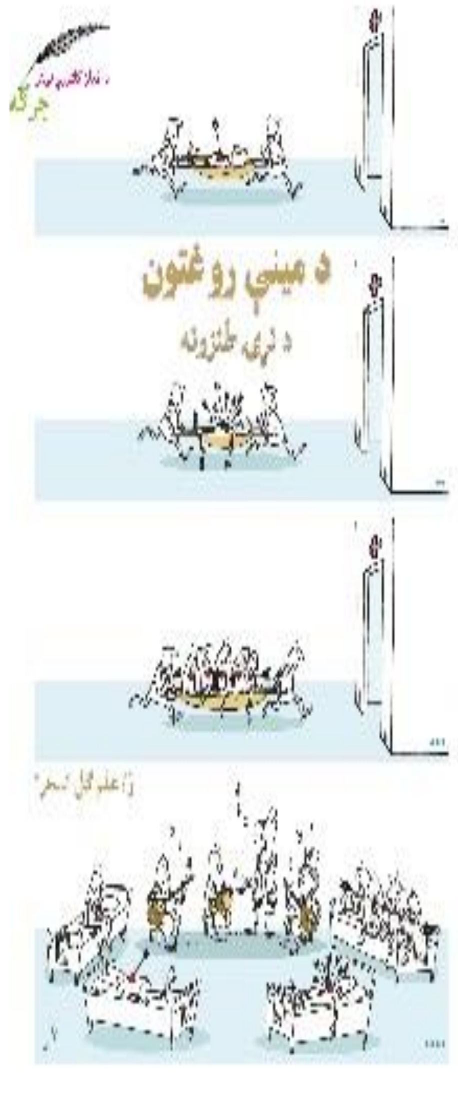

د مینې روغتون

د میني روغتون

د نړۍ طنزونه

لیکوال: بېلابېل
ژباړن: علم ګل سحر

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: د مینې روغتون

لیکوال: بېلا بېل

ژباړن: علم ګل سحر

کمپوزر: سید عبدالله ولي زی

خپرندوی:

د چاپ ځای:

د چاپ شمېر:

د چاپ کال:

بسم الله الرحمن الرحیم

نیولیک

مقررات........................ رالف وینر (آلمان)..........................۱
سړی او لېوه.................. خریستو پلیتیف (بلغاریا) ۴
د مینې روغتون................ عزیز نسین (ترکیه).........................۶
نیمکرغي........................ ایرژي ستانو (چکسلواکیا) ۲۲
قلمونه........................... ولادز یمژشیسلوفسکي (پولنډ) . ۲۹
بهانه.............................. میلي پوپوفسکي (یوګوسلاویا) .۳۱
بیزو او هېنداره................. چلکاس (بلغاریا)........................۳۵
جایزه............................ و ، شکالین (پخوانی شوروي) ... ۳۶
څه وکړم عادت شوی مې دی رادوي رالین (بلغاریا) ۳۹
څه معلومه ده؟................ واسیلس الکساکیس (فرانسه)... ۴۲
د ماتې خواشینې............... ارت بوخوالد (امریکا)................ ۴۷
د مینې په خاطر سزا........... محمد العطیبه (عربستان)........۵۱
زما زوی که د تاسې؟......... د ینتون فورد (انګلستان) ۵۲
په بانک کې..................... دیوردمیکیش (هنګري) ۶۰
د پیغام معجزه................... هری شنکر پرسات (هند) ۶۲
د یوې مینې داستان .... شګداین سیندایوش (منګولیا).. ۶۸
نوښت............................ ماکس ګونتر (سویس) ۷۲
د وروړې د ماکولاتو معتمد خریستو پلیتیف (بلغاریا) ۷۹

حیرانوونکې میوه............. راسینستلاف دورمن (پخوانی
یوګوسلاویا) ۸۱
سمپوزیم......................... انجیلا ګالي دوسینا (ایټالیا) ۸۳
څنګه مرکه کوو.................... الوارودی لامنګسیا (هسپانیا) .. ۸۶
لنډ لیکنه ستونزمنه ده....... سیمون اندورسکي (پخوانی
شوروي اتحاد) ۹۰
دموکراسي ممنوع .... عزیز نسین (ترکیه) ۹۲
دواړ قانون .... مارک ازوف، ولادیمیر
تیخوفسکي (روسیه) ۱۰۹
داهم ګټه نه لري..................مارک زاخاروف (پخوانی
شوروي) ۱۱۰
قانوني چلوونکی ....ګریګوري ګورین (روسیه.......... ۱۱۳

مقررات

د ریل د تمځای د سلماني په سالون کې نایي راته وویل:

– ښښنه غواړم، نه شم کولای تاسې ته کوم خدمت وکړم، زه حق نه لرم ستاسې ږیره وخریيم، مقررات اجازه نه راکوي.

– آخر ولې؟ زه پیسې درکوم.

– د مقرراتو له مخې موږ د هغه چا سر او ږیره اصلاح کوو، چې د ریل ټکټ یې اخیستی وي او د سفر نیت ولري، خو تاسې لکه څنګه مو چې وویل د سفر نیت نه لرئ، د ګاډي ټکټ مو هم نه دی اخیستی.

– ږیره مې ډیره رسیدلې، یوازې زما لپاره استثنا ومنئ.

– نه خیر عالي جنابه، ډېر و ښښئ، مقررات اجازه نه راکوي.

- زه د سلماني له سالونه راووتم، مخامخ د ریل د ټکټونو پلورنځي ته ورغلم ورته و مې ویل:

- آغلې یو ټکټ.

- چېرې ځې؟

- مهمه نه ده، چې هرځای وي، یوازې یو ارزانه ټکټ.

ټکټ پلورونکې په حیرانتیا راته وکتل، وې ویل:
- ځه ښاغلیه، مسخره ګي مه کوه، خپل ساعت تېروې.

ما د مسئلې په هکله ورته وویل، دغې میرمنې زما رسیدلې ږیرې ته وکتل، ویې خندل،زړه یې و سوځید ، هغې وویل:
- ډېر ښه، نو د نږدې ځای ټکټ درکوم، چې ارزانه وي، دغه دی د رېبنتیسه ټکټ، اتیا فینکه.

ټکټ مې واخیست، په خوښۍ د سلماني سالون ته وروګرځېدم و مې ویل:
- دغه دی ټکټ، اوس اجازه ده، چې کېنم؟

- هو کینئ، خو په ریل کې، نه د سینګار پر چوکۍ.

- اخیر ولې؟ زه ټکټ لرم، مسافر بلل کېږم.

- خو تاسې ځو شېبې د مخه وويل، چې د مسافرت نيت نه لرئ.

- په تا څه اړه لري، کيدای شي ريبنيتسې ته ولاړ شم؟

نايي يا ډم وويل:

- زه اوس ستا ستونزه حل کوم.

هغه بلې خونې ته ولاړ، له څو دقيقو وروسته بېرته راغی و يې وويل:

- ستاسې ستونزه حل شوه، ما د ريبنيتسې له تم ځای سره خبرې وکړې په ريل کې کېنه، هلته ولاړ شه، او ډيره دې وخرييه. خو پام کوه چې ټکټ ايسته و نه غورځوې، ځکه د مقرراتو له مخې که تاسې د ټکټ پارچه و نه لرئ، هغه نه شي کولای د تاسې خدمت وکړي.

ليکوال: دالف وينر (دموکراتيک آلمان ـ پخوانی)

سږی او لېوه

یوه ورځ یو وږی لېوه په واوره او ساړه باد کې له ځنګله راووت او یوه کلي ته نږدې راغی،د کلي په یوه کور کې یې د یوه بزګر په پسونو سترګې ولګېدې، په دې کور کې ډېرو نورو وریو هم رمباړې وهلې.

لېوه په بیړه هلته ورننوت، یو وری یې ولید ، هغه یې ځنګله ته وتښتاوه، وری ډېر کوچنی او ډنګر و، خو خوارکي لېوه دومره وخت نه درلود چې تر ټولو مزی انتخاب کړي.

لږ وروسته د کلي سپي او کلیوال چې پر له پسې ډزې یې کولې او چړې یې په لاسونو کې وې په لېوه پسې په منډو شول. هغوی لېوه ژوبل کړ، خو لېوه په ډېرو خواریو ډنګر وری خپل کور ته، چې په غره کې یو غار و ، ورساوو.

وری د لېوه بچیانو ته نه بس کېده، لېوه له نا چارۍ په وږي نس ویده شو.

په سبا بیا لېوه ډېرې لوږې مجبور کړ، چې کلي ته ولاړ شي، لېوه د ونو له منځونو پسونو ته کتل. په دې وخت کې یې ولیدل چې دوه سږي چړې په لاس د پسونو خونې ته ننوتل،

دوه مزي وري يې راوايستل، حلال يې کړل او پوستکي يې ترې وايستل، لېوه په حسرت خړ خړ ورته کتل، وروسته يې اوربل کړ، وري يې کباب کړل. وري يې ميلمنو ته په پتنوسونو کې کېښودل. ميلمنو ته موسيقي غږول کېده، دوی غوږ ورته نيولی و، جامونه يې پورته کړل او ويې څښل، د کور خاوند ته يې ويل: «مننه» او د کور خاوند ورته ويل: «د منني وړ نه دي» لېوه د دغې صحنې په لېدو سره له ځانه سره وويل:

دغه انسانان هم عجيب موجودات دي، د هغه کار په خاطر چې موږ يې کوو په موږ پسې ټوپکې او چړې را اخلي، سپې را پسې خوشي کوي، او موږ وژني. خو دغه کار چې بيا دوی کوي موسيقي هم ورته غږول کېږي.

ليکوال: خريستو پليتيف (بلغاريا)

د مینې روغتون

– الو... د چیغو او نارو ورځپاڼه ده؟

– بلې مهرباني وکړئ.

– لطفاً د جنابي برخې خبریال ښاغلی جعفر راکړئ.

د ورځپاڼې سکرترې ماته مخ را واړاوو، ویې ویل:

– ښاغلی جعفر... های ښاغلی جعفر راشه په ټیلیفون کې خبرې وکړه، لکه چې د پولیسو له ادارې څخه څوک درسره خبرې کوي.

چې غوږۍ (ګوشي) مې راواخیسته و مې ویل:

– مهرباني وکړئ زه جنايي او قضايي خبریال جعفر خامتاپال یم.

– سلام ښاغلی جعفر!

– سلام څنګه یاست؟

- بد نه یم، ګوره ستا لپاره یو خبر لرم.

- څه خبر؟

- نن شپه غواړو یو کور کلابند کړو او هلته ورننوزو، که دې خوښه وي ته هم د نورو مخبرانو غوندې هلته واوسې، نو په نهو بجو د پولیسو ادارې ته ځان راورسوه.

- دا کور د چا دی؟

- غواړو د میرمن انژلا کور ولټوو.

- څومره ښه شوو، چې ومو ویل که نه زه به هم نن شپه دنیول شویو کسانو په ډله کې وم.

- روښانه خبرې وکړه؟

- نن شپه مې غوښتل د میرمن انژلا کورته ورشم او ترې رپوټ جوړ کړم.

- ستا خوښه که غواړې له موږ سره ولاړ شه، که نه نو تر موږ مخکې ولاړ شه او هغلته منتظر اوسه.

- يه له تاسې سره ځم، مګر تېره اوونۍ پوليس د ميرمن انڅلا کورته نه ول ورغلي؟

- هغه کور يې چې په (ماچکار) کې و، د هغه دروازه مو وتړله، اوس مو واوربدل چې په بل اپارتمان کې يې اړولي او له هغه يې د فساد ځاله جوړه کړې.

- ډېر ښه زه هم درسره ځم.

د ورځپاڼې مسوؤل سکرترۍ وويل:

- ښاغلی جعفر هيله کوم څه چې وينې هغه وليکه، له ځانه څه مه پکې زياتوه.

- پوه نه شوم، مګر تر اوسه بل ډول و؟ زه خو چې څه وينم هغه ليکم.

- کله کله مبالغه کوې، ته ښه پوهېږې له مسؤول مديره نيولې د سپورټ تر خبرياله، له سياسي خبرياله نيولې تر ښاري خبرياله ټول له خپله ځانه څه زياتوي، لږترلږه ته داسې مه کوه.

- ژمنه کوم چې چاخانبازي به نه کوم.

- یو بله هیله هم لرم.

- مهرباني وکړئ.

- هغه دا چې د بېر ژر خبر راورسوه.

- په سترګو. هڅه کوم لومړی خبریال و اوسم چې د پولیسو د دغې بریا خبر تاسې ته در کړم.

پوره په نهو بجو د پولیسو په اداره کې وم، له ما پرته د پنځو مجلو پنځه جنايي خبریالان له خپلو ځانګړو عکاسانو سره هلته ول. له شپږو نورو پولیسو سره د پولیسو په سور رنګې موټر کې سپاره شوو له لږ واټن وروسته خبرې پیل شوې، یوه خبریال وویل:

- څو ورځې د مخه مې سخت ساړه وشول، ټول بدن مې درد کوي.

یوه پولیس زیاته کړه:

- زه هم ناروغ یم له لسو کالو زیاته موده کېږي، چې د پښو له روماتیزم څخه ځورېږم.

یوه بل خبریال وویل:

- زه پوهېږم څومره کړاو تیروئ، ځکه ماهم ډېره موده دا ناروغي لرله، د علاج لپاره مې هر څه وکړل ګټه یې ونه کړه، تر څو د یوه دوست په لارښوونه بیخې جوړ شوم.

- نه وخدای ماته هم وو ایه. ښایي زه هم ښه شم.

- مچۍ خو پیژنې؟ همدا معمولي مچۍ؟

- هو، پېژنم یې.

- د شاتو مچۍ نه یادوم...

- دا معمولي مچۍ یادوې؟

- نه هغه هم نه، زه هغه نورې غټې مچۍ ښییم، چې خر مچۍ یې بولي.

- ښه دوام ورکړه.

- ددې لپاره چې د پښو روماتیزم دې ښه شي، باید وګرځې او ددغو مچیو ځاله پیدا کړې، پښې به لوڅې کړې او تر نور بدن به دې بړستن تاو کړې او د مچیو په ځاله کې به تر هغه لګي ووهې څو ښې په غوصه شي.

- دا مچۍ لکه د موږ غټان داسې دي، چې لږ تکلیف او آزار ور ورسېږي، ډېر ژر د سړي خدمت ته رسېږي، کله چې مچۍ په قار شوې، ټولې ستا په پښو یرغل کوي تر څو چې کولای شي ستا پښې چیچي.
- زومړکې ډېر درد به لري؟
- والله په درد سره خو نو درد لري، مګر زه خبریال یم، د ورځې سل ډوله نیش را رسېږي ډېر یې پازاب نه کړم. خو نه پوهېږم چې ته به مقاومت وکړې که نه؟
- ښه نو وروسته د سړي روماتیزم بیخي ښه کېږي؟
- هو بیخي ښه کېږي، زما کیڼې پښې روماتیزم درلود، هیڅ مې شورولای نه شوای او ښۍ پښې به مې د کیڼې پښې دنده هم سرته رسوله، خو د مچیو له نیش وهلو وروسته داسې پیاوړې شوه، چې ښۍ پښه ورته هیڅ وه په داسې حال کې چې ښۍ پښه مې سوکه سوکه په لاره تله، کیڼه پښه به مې په منډو وه...

یو بل پولیس وویل:

– ډیر سخت کار و...

– صحیح ده، زه مجبور وم تل په ښۍ خوا ولاړ شم، ځینې وخت به مې نه شوای کړای ځان کنټرول کړم، د ښۍ او کینې پښې تر منځ په سیالي کې به زه پر ځمکه ولوېدم.

– بیا څنګه شوو؟

– پام مې شو چې په هیڅ ډول د کینې پښې مخه نه شم نیولای د پرتاګه په کیڼ جیب کې مې د مطبوعاتو قانون کېښود. له هغې ورځې وروسته یې حرکت ورو شو.

ټولو وخندل، قضایي خبریال چې متوجه شو چا یې په خبره باور و نه کړ، جیب ته یې لاس کړ د رسنیو قانون، یو کتاب یې راویوست، ویې ویل:

– دغه دی هاغه کتاب چې و مې ویل.

یوه بل مامور د خپلو پښو د تلو له میخو سر ټکاوو.

– تاسې نه پوهېږئ دا د پښو میخچو څومره سر خوږی راته پیدا کړی دی، ما مخکې د قاچاقو په څانګه کې

کار کاوو، خو ددغو لعنتي میخچو له لاسه بلې ځانګې ته تبدیل شوم.

- دلیل یې داوو، چې نه مې شوای کولای په قاچاقچیانو پسې منډې ووهم. اته کاله چې هلته وم ایله بیله مې یو قاچاق وړونکی ونیو.

- حتماً د هغه د پښو میخچې ستا د پښو تر میخچو غټې وې.

- نه نه هغه میخچې نه لرلې خو ما ونیولی شوای.

هغه خبریال چې د روماتیزم د علاج لاره یې ښوولې وه، وویل:

- د دغو له منځه وړل هم آسانه دي.

- وروره که کیدای شي وو ایه، ټول عمر به دعا درته کوم.

- باید څلویښت نر غنې ونیسې.

- هو درته غوږ یم.

- خو بایده پوه شې چې ددغو غنېو رنګ سور وي، چې دا غنې دې په اوکلۍ (هاونګ)کې ښې میده میده

کړي، لاس ته راغلي ماده به د میاشتې په اوله جمعه هغه وخت چې ملا اذان کوي پخپلو میخچو کېږدې، خو پام دې وي چې تر دریو ورځو زیات پرې پاتې نه شي، که نه د پښو روغ ځایونه به دې هم ورسره یوسي.

- خو ما تر اوسه سور رنګي غنې نه دي لیدلي.

- سمه ده، غنې خاورې رنګې وي خو تا چې څلوېښت غنې ونیولې باید رنګ یې کړې هغه هم سور رنګ.

یوه خبریال د خپل زړه لا ناکارې شکایت درلود، ویې ویل:

- زما زړه هم کمزوری دی، په هیجاني وختونو کې مقاومت نه شم کولای آن کله چې د سینما په تالار کې کوم هلک او نجلۍ ژوندۍ سینما پیل کړي زړه مې دربږي د لوڅو ښځو په لېدو چې د سیند ساحل خواته یې وینم زړه مې نارامه وي، اصلاً مې زړه ډېر کمزوری دی.

هغه خبریال چې د ټولو لپاره یې درمل ښودل، وویل:

- دا چې ته ډېر مهربانه زړه لرې،دا عوارض پیدا کوي البته د علاج لاره یې شته.

- هیله کوم وو ایا ست.

- تاسې باید زموږ د یو داسې هېوادوال له وینې څخه لږ تر لږه څلورو ګوندونوته تللی وي او ببرته یې پرې اینبي وي، سل کاله یې ددې هېواد له خارجي او داخلي سیاست سره سروکارلرلی وي ګټه واخلی. تاسې باید د ورځې شل لیتره دغه وینه ځان ته پیچکاري کړئ تر څو مو زړه د ډېرې غوندې کلک او سخت شي.

د جنایي پولیسو سرپرست وویل:

- ماشاء الله لکه تجربه کار ډاکټر داسې چلند کوې.

- پخوا ډاکټر وم، خو ډاکټري مې پخپل ځای پرېښوده او خبریال شوم.

- ولې دې ډاکټري پرېښوده؟

- دا چې و مې نه شوای کولای چې په یوه کال کې تر دریو تنو زیات هېوادوال ووژنم، زما د طبابت ډیپلوم یې راڅخه واخیست.

– څنګه جنايي او قضايي خبريال شوې؟

– ځکه چې هيڅوک نه شي کولای د يوه ډاکټر غوندې د جنايتونو رازونه کشف کړي.

زموږ مجلس ښه ګرم شوی و چې د ميرمن انژلا د اپارتمان مخې ته چې د فساد په ځاله تبديل شوی و ورسېدو. ژرژر له موټره ښکته شوو، د پوليسو په مسؤول پسې کورته ننوتو.
د پوليسومشر د کور د لومړي پوړ زنګ وواهه، يوې ښکلې ميرمنې چې د خوب کالي يې اغوستې ول، دروازه پرانيستله، د پوليسو مشر ترې پوښتنه وکړه:

– آيا دلته هغه کور دی چې ټول کولای شي ترې ګټه واخلي؟

– هو دلته دی، مهرباني وکړئ، دری ورځې د مخه د ميرمن هاجر د کور دروازه پوليسو وتړله او هغه مجبوره شوه دغه ځای کرايه کړي او خپل کار ته دوام ورکړي، ولې نه راځې؟

– دا ځای ښه دی.

– غواړئ ووايم چې ميرمن هاجر راشي؟

– یه مننه، موږ د میرمن انژلا په کور پسې ګرځو.

– د میرمن انژلا کور په دویم پوړ کې شلورم کور دی که میرمن سلما مو په کار وي په دریم پوړ کې کور لري.

– ډېر ښه، له تا نه ډېره مننه.

کله چې هغې میرمنې دروازه وتړله د پولیسو مشر خپلې کتابچې ته وکتل ویې ویل:

– د تنظیم شوي پروګرام له مخې د سه شنبې په ورځ د میرمن سلما او چهارشنبې په ورځ د میرمن هاجر کور باید د پولیسو له خوا وتړل شي، د پنجشنبې ورځ رخصتي ده، د جمعې په ورځ د هاجر د نوي کور تړل په پروګرام کې ذکر شوي دي. موږ ته یې وکتل ویې ویل:

– هلکانو ! ځنډ مه کوئ په بېړه د شلورم نمبر کور په لوري حرکت وکړئ پام مو وي، چې په خاپوړو خاپوړو د میرمن سلما کور ته ځان ورسوئ، چیغې مه وهی.

کله چې د شلورمې شمېرې کور مخې ته ورسېدو د پولیسو مشر د دروازې زنګ وواهه، یوې ښځې دروازه خلاصه کړه ویې ویل:

- له بده مرغه نه شم کولای تاسې ټول ومنم، ځکه چې ماشاءالله د تاسې شمېر ډېر زيات دی او موږ دلته اته ښځې لرو، څلور يې په رخصتي تللې دي، تاسې بايد د مخه ټيليفون کړی وای.

سرپرست وويل:
- ته ولاړه شه ميرمن انژلا راخبره کړه هغه ټول کارونه سموي، موږ خو څه پردي نه يو.

هغه ښځه يوه شيبه وروسته بېرته راغله ويې ويل:
- ميرمن وايي راځئ دننه.

ميرمن انژلا چې موږ وليدو ويې ويل:
- زه مو واقعاً خجالت کړم، ما دغه کور يوه اوونۍ کېږي چې نيولی دی، که زه خبره وای، چې تاسې راځئ، کور به مو پاک او سم کړی وای.

سرپرست بې له دې چې څه ووايي د سر په اشاره يې د کور د کوټو د تلاشي قومانده ورکړه.
پوليسو د سترګو په رپ کې د کوټو ورونه خلاص کړل ټول کور يې تلاشي کړ.
ميرمن انژلا بې غمه ولاړه وه، څه يې نه ويل:

زه چې د هغې دومره بې غمي او بې پروايي حيران کړی وم، ورنږدې شوم ومې ويل:

- بيخي عجيبه ده، ستاسې کور تلاشي کوي او ته بې غمه ولاړه يې او ورته ګورې.

- ولې وارخطا شم، زما په کور کې خو څه د غټانو او رهبرانو ښځې نشته، چې ورته وارخطا شم.

- نو ستاسې کاروبار ته زيان نه رسېږي؟

- يه هيڅکله نه، دا لازموږ په ګټه هم دی، زموږ لپاره تبليغ هم کېږي ځکه چاته چې زموږ پته نه ده معلومه، پته زر پيدا کوي.

- خو په پام کې ده، چې ستاسې کور وتړي.

- فرق نه کوي، سبا بل کور نيسو، زه څلور کورونه او اپارتمانونه لرم، يو يې څو ورځې د مخه وتاړه، يو يې هم نن تړي. خو هغه نور دوه ورته معلوم هم نه دي پوهېږې په استانبول کې ولې د کورونو د اجارې مسله نه حل کېږي؟

– اوس پوه شوم.

– دا زما نه نوي یم کور دی، چې د پولیسو له خوا تړل کېږي. پریکړه مې وکړه د خپل سلم کور لپاره چې د پولیسو لخوا تړل کېږي، یو ستر جشن جوړ کړم.

د انژلا د کور په لوی سالون کې دوه سړي او دوې ښځې وې له هغوی مې وپوښتل:

– څه ته منتظر یاست؟

په بې اعتنایي یې وویل:

– نوبت ته...

له یوه او یا اتیا کلن سړي څخه مې وپوښتل:

– ته همه نوبت ته منتظر یې؟

– هو زه هم نوبت ته منتظر یم، ځکه چې د ورځې نه شم کولای راشم، د شپې راغلم، چې علاج مې وشي.

– وموویل علاج؟

- هو زه د معاينې او علاج لپاره دلته راغلى يم، زه ساه لنډۍ لرم، ډېرو ډاکټرانو ته ورغلم، جوړ نه شوم د دغه ځای پته مې دوست راکړه راته ويې ويل:

- که زما مني دې ځای ته ورشه، بيخي به جوړ شې. اوس به وګورم چې دوست مې څومره ارزښتمن معلومات لرل.

دوه ښکلې ميرمنې چې په انتظار ناستې وې، يوې يې وويل:

- زما هم سترګې توربړي، زما د يوې ګاونډۍ سترګې توربډې دلته راغله، روغه جوړه شوه. اوس هم په اوونۍ کې دوه ځله راځي، د دې ځای پته هغې راکړه.

- ولې ډاکټر ته نه ورتلې؟

- پيسې مې يې له کومه کړې وای، ټول ډاکټران د خلکو د جيبو خالي کولو ته ناست دي، دلته پيسې هم نه اخلي آن لا نورې پيسې هم پسې ورکوي.

په يوه پوليس پسې يوې کوټې ته ورغلم، يوه ۱۸- ۱۹ کلنه نجلۍ په يوه کونج کې په بد حالت ولاړه وه، چې مور يې وليدو، ويې ويل:

– والله ما بد نیت نه درلود، راغلې وم چې دلته د خپل زړه علاج وکړم. ډېر وخت کېږي چې زړه مې ناروغه دی.

میرمن انژلا د نجلۍ خبره غوڅه کړه ویې ویل:

– که باور نه کوئ د وره د سر لوحې ته وګورئ «د زړه د ناروغیو ځانګړی سرویس».

په نورو دروازوهم «د سرطان علاج» «د سترګو د معاینې خونه» «د غوږونو د ناروغیو خونه» لوحې تر سترګو کېدې.
په دې وخت کې یوه ډېره ښکلې او نازدانه ښځه له یوې کوټې راووته د هغې ښکلې ښځې تر څنګ یو غټ او پیاوړی سړی چې د سوک وهلو اتل ته ورته و، روان و. په بیړه مې ځان هغې ته ورورساوو پوښتنه مې ترې وکړه:

– ښښنه غواړم میرمنې کیدای شي ووایاست ناروغي مو څه ده؟

– زه کومه ناروغي نه لرم، کوښښ کوم، چې هر څنګه کېږي د دغه ښاغلي د پښو د میخونو علاج وکړم.

– نو تاسې د پښو د میخونو متخصصه یاست...؟

– دغسې ده، خو له دوو میاشتو زحمته وروسته وینم چې هیڅ بدلون پکې نه دی راغلی. وګورئ ټولې پښې یې میخونه لري.

له هغه ښاغلي مې د هغه د پښو د میخونو په اړه وپوښتل خو ځواب یې رانه کړ.
ښکلې ښځې وویل:
– خبرې نه شي کولای.

– ولې؟

– ځکه چې د سوک وهلو او غبرګې نیولو په رینګ کې یې دومره لغتې او سوکان خوړلي، چې د خبرو کولو توان یې بایللی دی.

یو بل سړي چې په بله کوټه کې په بد حالت نیول شوی و، تر دا بل ډېر غټ و، خو کومه ښځه چې په هغه کوټه کې وه ډېره ځوانه او وړه وه. له هغه مې وپوښتل:
– ښه ته څه ناروغي لرې؟

– زه روماتیزم لرم، کله چې له ډاکټرانو نا امیده شوم دلته راغلم، ما ساژ تر یوې اندازې اغیزمن دی.

په روماتيزم اخته پوليس وويل:

– لکه چې د ما د پښو روماتيزم بيخې ښه شو او لکه د لومړۍ ورځې غوندې کولای شم ښه په لاره ولاړ شم.

هغه سړي چې په پښو يې ميخونه راختلي ول، وويل:

– زماد پښو ميخونه هم بد نه دي، بايد دوه درې واري نور هم راشم.

ميرمن انژلا وويل:

ګورئ چې موږ له دغه کوره د بدلمنۍ لپاره کار نه اخلو، بلکې کوښښ کوو د خلکو علاج وکړو. زه په دې کار سره د انسانانو خدمت کوم او دا ځای مې (د ميينانو روغتون) په نوم نومولی دی. پوليسو د ناروغانو له رخصتولو وروسته ښځې په موټرونو کې واچولې او حرکت مو وکړ.

په دې وخت کې يوه ناروغ ځان راورساوو، ويې ويل:

– نو زموږ تکليف به څنګه کېږي، اوس چې دوی وړئ زموږ په حال هم فکر وکړئ.

له دوی څخه يوه دا نورو ته وويل:

– مه خفه کېږئ، زه بله پته لرم، يا الله ځی چې هلته ولاړ شو.

دا چې ما ژمنه کړې وه د میرمن انژلا د کور د تړل کېدا خبر په پوره دقت ټکي په ټکي ولیکم، دا دی و مې لیکه. اوس به وګورم چې میرمن مسؤول سکرتره دا جرات لري چې له لاس وهلو پرته یې چاپ کړي که نه... ![1]

لیکوال: عزیز نسین (ترکیه)

[1] دغه طنز څو کاله وړاندې ښاغلي عزت الله پیژاند پښتو ته ژباړلی و، دغه کتاب تر چاپ لاندې و، چې ما ته د ښاغلي پیژاند کتاب ورسیده.

ع - سحر

نیکمرغي

زړې ښځې مراچکووا په کلي کې یوازې ژوند کاوو، کولای شو ووایو چې هغې د نیکمرغي په باره کې ځانګړی تصور درلود. د هغې دوو چرګو چې لیندا او میندا نومیدې هګۍ اچولې، دې هګۍ خرڅولې، له دې سره سره چې د دغې انا زړه نه غوښتل چې خپلوان دې پرله پسې لیکونه ورته ولیږي، بیا هم کله چې به ډاکي (پوسته رسوونکی) کلي ته راته، دې به په ورین تندي د هغه هر کلی کاوو، یوه ورځ ډاکي ورته وویل:

- انا دری کرونه ماته راکړه، او دغه تابلو ډکه کړه، هره خانه چې غواړې چلیپا یې کړه، دا یو ډول لاتري ده، کیدای شي د جایزې وړونکې شې.

انا وخندل ویې ویل:

- زویه زه چیرې، جایزه چیرې... خو بیاهم ددې لپاره چې ته خفه نه شې دغه دری کرونه واخله، راځه چې جدول ډک کړو.

یوه اوونۍ وروسته پوسته چي یا ډاکی په حیراني دې ته په منډو راغی:

- انا جانې نه مې ويل؟ نه مې ويل؟ جايزه دې يو وړه جايزه، اتيا زره کرونه جايزه دې يو وړه.

دغه خبر په څو دقيقو کې په ټول کلي کې خپور شو. هر چا يې په اوريدو چيغې وهلې:

- واى اتيا زره کرون، څومره لويه نيکمرغي !

... دغې زړې ښځې پخپل ټول عمر کې دومره پيسې نه وې ليدلې... په دومره پيسو به څه کوي؟»

په نورو ورځو کې به چې ډاکى کلي ته راته، پنځه شپږ ليکونه به يې هغې ته راوړل، دغه ليکونه د هغې د زامنو، لوڼو، لمسيانو او نورو خپلوانو ول.

هر يوه به د دې د روغتيا او خوشالي هيله کوله او ليکل به يې چې په دې پسې ډېر خفه شوي دي.

يوه اوونۍ وروسته د هغې تش کليوالي کور له ميلمنو ډک شو، زامن، لورانې، نږندې، زومان او ډېر لمسيان د کلي په لوري رامات شول. مشرانو زامنو يې هغه په غيږ کې نيوله، مورجانه به يې بلله او ښکلوله به يې.

نږندې به له هغې سره لاس په غاړه ګرځېدې، او هغه به يې فرشته صفته او مهربانه ښځه بلله. دې خپلې دوه چرګې ليندا او ميندا ميلمنو ته حلالې کړې. آن د ازوغ خونه يې پاکه او فرش کړه، چې ټول ميلمانه پکې ځاى شي، مشر زوى وکولاى شول ځانته موټر واخلي. دويم زوى او ميرمنې يې چې کور نه

درلود، کور یې واخیست په دې توګه د ټولو ارمانونه پوره شول.
سخې زړې ښځې ټول خوشاله کړل، اتیا زره کرون یې تر وروستۍ پیسې پورې ولګول. میلمانه بېرته ښار ته ولاړل.
انا پخپله کوډله کې یوازې پاتې شوه، یوازې، یوازې. آن لیندا او میندا هم نه وې، تر څو د دې په شاوخوا کې وکړتیږي او هګۍ واچوي.
څه وخت وروسته بیا یوه ورځ ډاکې کلي ته راغی. انا هغه ته یوه پیاله قهوه ورکړه، آنا ډاکي ته وویل:
- پان میلنیکه ماتل تاته درناوی درلود او لرم یې. زه له تا یوه هیله لرم.

ډاکي وویل:
- مهرباني وکړئ نیکمرغې او خوش طالع ښځې.
- زما هیله دا ده، چې نور پر ما لاتري خرڅه نه کړې.

لیکوال: ایرژی ستانو (پخوانۍ چکوسلواکیا)

قلمونه

يوه ورځ قلمونو په خپل منځ کې خبرې کولې، هر يو د خپل ارزښت په اړه غږېده، سره قلم وويل:

– زما کار ډېر ارزښتمن دی. په ما غلطۍ سموي. د کنټرول مامورين په ما لګښتونه او بودجوي مسئلې کنټرولوي.

د کاپي قلم وويل:

– زه داسې کار کوم، چې هر څومره پنسل پاک پرې وهي، پاک کېږم نه.

نري نوک لرونکي قلم وويل:

– که د صورت يا بدن رسمول وي، له ما کار واخلی، تر څو بدن په دقيق ډول انځور شي.

پنسل چې تل کار ترې اخيستل کېده، له ډېره کاره څو ځله تراش شوی و او اخير ته رسېدلی و، آن د خبروکولو توان او حوصله يې هم نه لرله وويل:

– ځيني وختونه د ډېر اړين توب او ګټور توب هم د سر ي
په زيان وي.

ليکوال: ولادزيمژشيسلوفسکی- (پولنډ)

بهانه

له خپلې میرمنې او لور سره مې ژمنه کړې وه، چې تیاتر ته به ځو. باید د شپې له اتو بجو د مخه کورته رسیدلی وای او دوی مې راسره بیولې وای. په یوه محفل کې بند شوم، چې پام مې شو اته نیمې بجې وې، ټکټونه هم له ما سره ول. په تلوار کورته ولاړم نه بجې شوې وې، پوهیدم چې کار مې خراب دی، ښځه او لور به مې وخوري. چې په دروازه ور ننوتم د دې لپاره چې د دوی پام بلې خواته واړوم، و مې ویل:

– تنخوا مې زیاته شوې، ها ها.

لور مې په تروشه تنده وویل:

– ډرامه په اته بجې شروع شوې، یعنې چې نیمه یې تیره شوې او تا اوس تشریف راووړ.

و مې ویل:

– هی... لورې څه وکړم، ډېر بد بند شوم.

سوچ مې وکړ چې باید یوه بهانه جوړه کړم. فلانکی مړو، یا کومه بله پېښه.
خو ومې لیدل چې میرمن مې غاښونه چیچي. او له سترګو یې د قهر لمبې بادیږي.
و مې ویل:

– له خپل ملګري باني سره مخ شوم، ویل یې چې یوه کومیډي ډرامه یې لیکلې چې ماته یې ولولي، هغه ډرامه ټوله راته ولوسته، چې خلاصه شوه، پام مې شو چې له اتو تېرې دي.

لور مې په ریشخند وویل:

– ښه، ډرامه یې څنګه وه؟

– هی بابا... دوه پیسې نه ارزیده، خو څه وکړم ملګرتیا وه. سړی باید د دوستانو لپاره کله کله سر ښیندنې ته تیار وي، ملګرتیا یوه اړیکه ده، لکه اومړی تار، سړی باید په دوستي او ملګرتیا ډېر ټینګ وي.

میرمنې مې دغه وینا په چوپتیا سره واورېدله، په مسخرو یې وخندل:

– هو ملګرتیا ښه شی دی، خو زه یې اوس معلوموم.

دې د ټيليفون غوږی (ګوشي) راپورته کړه، پوه شوم چې باني ته ټيليفون کوي، چې آيا زه له هغه سره وم که نه؟ په زړه کې مې ويل خدای دې وکړي چې باني په قضيه پوه شي او د دې خبرې پخلی وکړي، چې زه له هغه سره وم، آخر زما ملګري با درکه او ژر پوهيدونکي دي.

ښځې مې په ټيليفون کې وويل:

- بلې... ميرکو... سلام.

ما پې چيغې کړې:

- زه له ميرکو سره نه وم، ولې هغه ته ټيليفون کوې؟

ښځې مې په دې خبره غوږ ونه ګراوو، خبروته يې دوام ورکړ:

- ميرکو !آيا زما بد مرغه ميړه اوس له تا سره نه و؟

ښه، ښه... ډرامه دې ليکلې او ده ته دې لوسته... مننه

ښځې مې بله نمره ډايله کړه، د دې تر څنګ يې زما لور ته وويل:

- پلار دې د باني کره نه، بلکې د خپل بل ملګري ميرکو کره تللی، او د هغه ډرامې ته يې غوږ نيولی... بلي... ژارکو... سلام څه حال مو دی؟

- دا زما بدمرغه مبږه تر اوسه له تا سره نه و؟ هه... آفرین... ښه... ډرامه دې لیکلې وه او ده ته دې لوسته... ستاسې کره و... او تر پایه یې ستا ډرامه واورېدله... آفرین... ښځې مې ګوشي کېښوده، وروسته مې ښځې ټولو ملګرو ته یو په بل پسې ټیلیفون وکړ.

ملګرو هر یوه له یو بل نه ناخبره تائیدوله، چې زه له هغه سره وم او هغه چټیات یې چې لیکلې ول، ما واورېدل. تر څو د دوی د اثر په باره کې خپل نظر ووایم. اوس په هغه حالت کې زما حالت او قیافه پخپل نظر کې مجسمه کړئ.
میرمنې او لور ته مې یوه ذره اعتبار پاتې نه دی.

لیکوال: میلی پوپوفسکي (یوګوسلاویا)

بیزو او هېنداره

یو وخت یوه فیشني بیزو د ځنګل په یوه اداره کې سکرتره وه، د خپل دفتر د دهلیز په هېنداره کې یې خپل ځان ولید. د خپلې څیرې په لیدو سخته په غوصه شوه چیغه یې وکړه:

– څومره حماقت.. دا څه ویرونکې څېره ده، چې زه یې وینم؟ دا زه نه یم، هېنداره زما څېره ناسمه ښکاروي.

د هغې ځنګلي موسیسي رئیس چې له دې سره خپلوي لرله، د دغې بیزو خبرې تائید کړې ویې ویل:

– رېښتیا چې ډېره بې نظمي ده، د ادارې په دهلیز کې دا هېنداره چا ایښې ده؟

هغه خانه سامان چې په دهلیز کې یې هېنداره را ځړولې سمدلاسه له دندې ګوښه شو.

لیکوال: چلکاش (بلغاریا)

جایزه

فدیالولیاکین د اداري رئیس وروغوښت، ورته ویې ویل:
– کېنه

فدیا کېناست، رئیس وویل:
– کاروبار دې څنګه دی؟

– بد نه دی قربان.

– هو، یعني چې لا تر اوسه د ستاینې او تقدیر وړ نه یې.

فدیا ځمکې ته ټیټ وکتل، رئیس وویل:
– که سبا ته په غونډه کې تا ته د یوه ښه او نوښتګر کارکوونکي په توګه نغدي جایزه درکړل شي څه کوې؟

– هغه بېرته ورکوم، زه د نغدي جایزې مستحق نه یم.

– آ... هو... آفرین کټ مټ لکه د فلمونو، شاباس.

رئيس بيا په معنا لرونکي انداز لولياکين ته وکتل له ځانه سره وبونګيده.

په پای کې رئيس وويل:

– ګوره فديا، څو کسه نور هم جايزه اخلي، مثلاً دا ايوان تيترين مستحق نه دی؟ پره سوخين مستحق نه دی؟

– مستحق دي، دواړه مستحق دي.

– خو که ته پيسې بېرته ورکړې، هغوی شرمېږي، هغوی هم پيسې بېرته ورکوي، لکه فلمونه...

فديا وويل:

– ډېر ښه، نو زه پيسې بېرته نه ورکوم.

رئيس په معنا لرونکي انداز وويل:

– نو وجدان دې څه شو، ته خو مستحق نه يې؟

فديا په چرتونو کې ډوب شو، ده مظلومانه وويل:

– زه په غونډه کې پيسې بېرته نه ورکوم، له غونډې وروسته بې له دې چې څوک مې ويني يا خبر شي، پيسې تا ته درکوم.

– ماته؟ همدغسې پټاپټ؟

– هو. تاسې ته، همدغسې ښکاري.

رئيس په موسکا وويل:

– ته فدیا ، ډېر ښه سړی يې.

– زه؟

– هو ته، ښه سړی په ټیټ بست کې کار کوي، فکر کوم د دې وخت را رسيدلی، چې په لوړ بست کې دې مقرر کړم، آفرين،ځه ګرانه، ولاړ شه او د مامورينو مدير ماته را ولېږه.

ليکوال: و. شکالين (پښوانی شوروي)

څه وکړم عادت شوی مې دی؟

د پنجشنبې په ورځ مې د غرمې له ډوډۍ وروسته غوښتل لږ آرام وکړم، لا مې سترګې نه وې سره ورغلې چې ښځې مې چیغې کړې:

– پورته شه... اور مې واخیست، وسوم، اور، اور !

سترګې مې وموښلې و مې ویل:

– ته تل داسې یې. سترګې مې لا پټې کړې نه وي، چیغې وهې، هله زلزله ده، یا اور یا سېلاب.

– ژر وخوځه... پخلنځی له لوګي ډک شو...ژر کوه اطفاییې ته ټیلیفون وکړه.

ما ځپلکې لټولې، ښځې بیا چیغې کړې:

– په ځپلکو پسې مه ګرځه، شاید په پخلنځي کې د اور د لمبو په منځ سوځلې وي.

– نو د ټیلیفونو لارښود کتاب راکړه.

– هغه هم په پخلنځي کې و، له معلوماتو څخه د اطفايې (اور وژنې) نمره وپوښته.

پريکړه مې وکړه د ښځې خبره مې ومنم، په داسې وختونو کې بايد په کورنۍ کې سوله او پيوستون وساتو. له «معلوماتو» مې وپوښتل:
مهرباني وکړئ د ماتي كرياكوف نمره راكړئ.
نمره يې ژر راکړه او ما ټيليفون وکړ، له بده مرغه زما دغه ملګری په کور کې نه و.
«معلوماتو» ته مې ټيليفون وکړ:
مهرباني وکړئ د دراکان کواچکوف بلوار تليوخين نمره راکړئ. نمره يې راکړه او ماټيليفون وکړ، د يوه ماشوم غږ مې په ټيليفون کې واورېد چې ويل يې:
– مور جانه او پلار جان تياتر ته تللي دي.

بيا مې «صفر څلور» ډايل کړه، دا ځل مې په يوه وار د خپلو څلورو اندېوالانو نمرې واخيستلې. په ټيليفون کولو مې پيل وکړ، يوه د ټيليفون ګوشي پورته نه کړه، دا بل چيرې تللی و، چې غوښتل مې دريم ملګري ته ټيليفون وکړم، ښځې مې په غوصه ګوشي له لاسه کش کړه او چيغې يې کړې:

- کور اور اخیستی او جناب خپلو ملګروته ټیلیفون کوي.

دې خپله له صفر څلور څخه د اور وژنې نمره واخیسته، وروسته یې اور وژنې ته ټیلیفون وکړ.
اطفائیه را ورسېده او د پخلنځي اور یې مړ کړ، د هغو له تلو وروسته مې ښځه بیا پر ما را نازله شوه، چې پاتې قهر او غضب پرما خالي کړي:

- که زه نه وای ټول کور به اور اخیستی و. او ته په داسې نازکو حالاتو کې خپلو ملګرو ته ټیلیفون کوې.

- ګرانې څه وکړم عادت شوی مې دی، له دې چې بې له پیژندګلوي او واسطې هیڅ کار په ښه ډول سر ته نه رسېږي، او زه تل له خپلو پیژندویه کسانو د ستونزو د لیرې کولو لپاره ګټه اخلم، خپلو ملګرو ته مې ټیلیفون کاوو، څو د اور وژنې د کار کوونکو لپاره واسطه پیدا کړم.

لیکوال: رادوی رالین (بلغاریا)

څه معلومه ده؟

ښځه مې تل راباندې غږومبېږي چې د خپلې لور الن د روزنې لپاره لږ وخت لګوم.
هغه غواړي زه هره ورځ خپله لور د کور په نږدې پارک کې وګرځوم. د تیرې خالي په ورځ مې د دې لپاره چې ښځه مې بیا راسره جنجال و نه کړي خپله لور پارک ته بوتله. ښه ورځ وه، تازه هوا او د ونو سیوري خوندور و، زه د باغ پر یوه څوکۍ کېناستم او الن د ټال په لوري منډه کړه، ورځپاڼه مې خلاصه کړه چې ویې لولم. اټومي جګړو، څو کودتاګانو، رنګ رنګ جنایتونو او جنايي پېښو د ورځپاڼې زیاتره پاڼې ډکې کړې وې. له ۱۵ دقیقو وروسته مې مطالعه بس کړه او د ماشومانو لوبو ته مې کتل.
د یوې مربع په منځ کې یې شګې اچولې وې چې ماشومان پکې لوبې وکړي، یوه هلک او نجلۍ پخپلو وړو پلاستیکي لوښو کې اوبه اچولې وې، او اوس یې شګې پکې اچولې، داسې پخپل کار بوخت ول چې سړي فکر کاوو یوه دنده سرته رسوي. ما له ځانه سره فکر وکړ: څه معلومه ده؟ شاید سبا دغه

ماشومان لوی شی، نامتو عالم ترې جوړ شي، کیدای شي دوی په یوه پټ لابراتوار کې داسې وسلې جوړې کړي، چې په څو دقیقو کې د ځمکې کره ټوټه ټوټه کړي، تر یوه ونه لاندې مې څو ماشومان ولیدل چې د یوې موضوع په باب یې جرو بحث کاوو.

د ژیړو ویښتانو وال هلک یې په منځ کې ناست و. داسې ښکارېده چې د مجلس مشري کوي. له ځانه سره مې وویل:

- څه معلومه ده؟ کیدای شي څو کاله وروسته دغه ماشومان داسې سازمان جوړ کړي چې پخپله مخفي غونډه کې پریکړه وکړي چې جمهوریت رانسکور کړي. او دغه د ژیړو ویښتانو وال خپله دیکتاتوري اعلان کړي. شاید دده په فرمان په زرګونو کسان زندان ته واچوي. کیدای شي دی اعلان وکړي چې له ده څخه نه اطاعت سخته جزا لري. په دې وخت کې مې له مخې یو هلک په چټکتیا سره په بایسکل تیر شو. دغه ماشوم دولس کلن و. د ده شاته بل ماشوم بایسکل ځغلاوو.

- څه معلومه ده؟ شاید یوه ورځ دا په داسې سړي بدل شي، چې ډله پولیس پسې وي، چې ویې نیسي. د

ورځپاڼې بل مخ مې راواړاوو، د یوې لیکنې سرلیک مې ولوست:

«ژان مخوف د جنرال سویستي بانک لوټ کړ»

یوې میرمنې په بایسکل سپور ماشوم پسې چیغې کړې:

- پام چې ونه لوېږې.

حتماً یې مور وه. د مور خبرې یې لا په هوا کې انګازې کولې، چې ژان مخوف په ځمکه ولوید. لکه له زندانه د زندانیانو د تېښتې په وخت کې د زنګ غوندې غږ پورته شو. یوه نجلۍ د هغه خواته ورغله او دهغه له مور څخه یې وپوښتل:

- څه پرې وشول؟ ټپي شو؟

جنکۍ چې پخپلو ویښتانو شنه پټه تړلې وه، ډېره ښکلې وه، زه له خپل طرز فکر څخه وشرمېدم، اخیر دا ورځپاڼې ولې د بدو شیانو پر ځای نورشیان نه خپروي. ټول د دیکتاتورۍ جګړې او وژنې په هکله لیکي. له ځانه سره مې وویل:

- څه معلومه ده؟ شاید دغه جنکۍ د ماشومانو د روغتون رئیسه شي. کیدای شي دا دومره

سرښیندونکې شي، چې خپل کورنی ژوند هیر کړي او

د ماشومانو د علاج لپاره شپه او ورځ کار وکړي. بیا
مې فکر وکړ «دا جنګې او هلکان چې په شګو کې
لوبې کوي، کیدای شي د سرطان ناروغي واکسین
کشف کړي، هغه هلکان به چې تر ونې لاندې را ټول
دي او جروبحث کوي، کودتا و نه کړي. بلکې د سولې
کنفرانس به جوړ کړي، په بایسکل سپور ماشوم ښایي
د «د فرانس توردو» د سیالیو اتل شي.»

ما ځان په دغو مثبتو سوچونو بوخت کړ، الن لور مې چې په
ټال وهلو ښه مړه شوې وه راغله، «څه معلومه ده؟ کیدای شي
یو وخت فرانسویان پریکړه وکړي، چې یوه ښځه خپله
ولسمشره وټاکي او دغه جمهور رئیسه ولې زما الن نه وي؟»
الن را غږ کړ:

– بابا جانه... پنځه فرانکه راکړه.

و مې ویل:

– ګرانې پنځه فرانکه مې پرون درکړل، څه دې کړل؟

په خبره کې یې د پوښتنې حالت ښکاره شو، آن هغې نه شوای
کولای دا را په یاد کړي چې پرونۍ پیسې یې څه کړې دي.
له ځانه سره مې فکر وکړ:

- لور مې که هر څه شي د مالیې وزیره به نه شي، خو ځوک پوهیږي؟... څه معلومه ده؟... شاید.

لیکوال: واسیلیس الکساکیس (فرانسه)

د ماتې خواشيني

سوچ وکړئ څه پېښېږي، که د جمهوري رياست يو کانديد په لومړي پړاو کې له ماتې سره مخ شي، او د کانديدانو له لست څخه ووزي.
زه يوه ورځ د دغسې يو کانديد ليدو ته ولاړم. هغه د لانايت ميدان د پارک په اوږده چوکۍ ناست و، او سپينې مانۍ ته يې په حسرت او ارمان خړ خړ کتل.
چوپتيا هره خوا واکمنه وه. هغه يوازې او يوازې و، ما هڅه کوله دغه درنه چوپتيا ماته کړم، ومې ويل:

– ښکلې کور دی؟

هغه په خواشيني انداز ځواب راکړ:

– ما همغه لا ښه جوړاوو، ښځې مې غوښتل ټول دويم پوړ له سره سينګار او ښکلې کړي. ما غوښتل سترې ميلمستياوې او د نڅا محفلونه جوړ کړم او د مانۍ ساتونکو ته نوې جامې او دريشۍ جوړې کړم. زما په مغز کې د دغې مانۍ په باب ډېر پلانونه و.

و مې ویل:

– ډېره خواشینوونکې ده، چې یوه ورځ سړی د جمهوري ریاست کاندید وي، او بله ورځ هیڅ، ته ډېر له څه شي څخه غمجن یې؟

– له دې چې خپل پټ ساتونکي مې له لاسه ورکړل، هغه ډېر ښه خلک ول، هر ځای به چې زما زړه غوښتل، هغوی به بېولم، ماته د هوټل په یوه کوټه یا د الوتکې په چوکۍ کې ځای نیول هیڅ ستونزمن نه ول، تاسې نه پوهیږئ چې سړی له دې څخه چې د ښار په یوه ستر واټ کې موټر چلوي او شپږ کسه یې شاوخوا ځغلي څومره خوند اخلي. هر ځای ته به چې تللم هغوی به لټاوو، شپه ورځ یې زما د کور ساتنه کوله دا یوازینی وخت و، چې ما په واشنګټن کې د امنیت احساس وکړ.

– دا خو ته فکر کوې د نورو په باره کې چې په انتخاباتي مبارزو کې یې ګډون کړی، او پیسې یې هسې په هوا تللې څه وایې؟

- اوس د انتخاباتي مبارزو تر پيله امنيت ته اړتيا لرم، ډېر خلک له ما ناراضه دي، ځکه و مې نه شواى کړاى چې ښه وځلېږم. وېښه هير مې شول.

وروسته يې په ساړه اسويلي وويل:

- دا رنګه ما مطبوعات وبايلل، خلک فکر کوي چې د ولسمشرۍ پر کانديدانو د قلم خاوندان ګران دي، فکر کوم رسنيو زما حق ادا نه کړ او زما تصوير يې سم وړاندې نه کړ د ښاري سرويسونو کاتوليکانو، يهودانو او پروتستانو په اړه يې زما نظر ښه بيان نه کړ، تورپوستو او ميرمنو له ما مخ واړاوو، ښاريان د ټولنيزو خدمتونو په اړه زما په پروګرام پوه نه شول، که نه زه به ښه ځليدلى وم.

- نو اوس تاسې اميد بايللى؟

- نه بيخي نه، زه د نورو غوندې کوښښ کوم په ګوندي کانونشن کې نفر پيدا کړم.

بيا يې سپينې ماښې ته په وروستي ځل په حسرت وکتل ويې پوښتل:

- پتسلام ته په کوم سرویس کې ولاړ شم؟

- خو دا غلط دي

- دا خبریالان له خپلو یادښت کتابچو او کمرو سره او دا ځراغونه سرې ته دا احساس ورکوي چې ځوا کمن دی. خو له هغې شیبې چې له لسته ولویدم، آن یوه کس پوښتنه ونه کړه، چیرې یې؟ غواړې پوه شي څه مقام لرم؟

- یه، خو ماته دا په زړه پورې ده، چې په انتخاباتي حوزو کې څه درپېښ شول؟

- انتخاباتي ملګرو مې ښه کار ونه کړ، پوره پیسې مې نه لرلې خلکو د انرژي په اړه زما پروګرامونو ته لیوالتیا ونه ښوده، هوا باراني وه، ښه تلویزیوني پروګرام وړاندې نه شو، موټر مې مات شو، خو څوک نه ملامتوم.

«لوی خلک بل څوک د خپلې ماتې له کبله نه ملامتوي»
لیکوال: آرت بوخوالد «امریکا»

د مينې په خاطر سزا

– اوه ګرانه زغلوله دا څنګه شوی يې، دا ټول بدن دې ولې داسې شين ګرځيدلی دی؟ ته بيخي د پخوا غوندې نه يې.

– اخ ګرانه مصطفی، مه پسې ګرځه، ژر يوه پياله قهوه راکړه.

– ډېر ښه قهوه به راشي، خو ستا څېره ډېره ډاروونکې شوې ده.

– پوهېږم، خپله مې ځان په هېنداره کې وليد وډار شوم.

– آيا له غلو سره مخامخ شوې، او جنګ دې ورسره وکړ؟

– څه ووايم؟ زه مې د خپلو ښځو له لاسه دې حال ته رسيدلی يم.

- دا ده قهوه وڅښبه او کیسه وکړه... څنګه دې ښځو په دې حال کړې؟

- ته زما ښځې نه پیژنې، څلور بلاوې، څلور آسماني آفتونه دي.

- نو هغو ولې ته په دې حال کړې، نه چې له کومې اروپا یې ښځې سره یې لیدلی یې؟

- ای بابا په دې پنځوس کاله عمر کې مې هیڅکله داسې هوسونه نه دي کړي. په ما مې خپلې ښځې د ټولې دنیا ترښځو ګرانې دي. خو له ما یوه غلطي وشوه چې دا پېښه را باندې راغله. ته خبر یې چې زه څلور ښځې لرم. ما پرېکړه وکړه چې هره ښځه ځان ځانته پوه کړم چې را باندې ګرانه ده. نیت مې وکړ چې هرې یوې ته پټ یو سوغات ورکړم او ورته ووایم چې دا مې تر ټولو ګرانه میرمن ده. دغو سوغاتونو زه دې حال ته ورسولم.

- ته څه وایې سړی دې سوغات هم ورکړې او دا سې تک شین دې هم شي.

- ګرانه دوسته کیسه واوره خبره داده چې له ډیرو تجربو سره سره زه بیا هم د خپلو ښځو په خوی پوه نه شوم ما مې خپلې ښځې لیلا ته یوه ډیره ګرانبیه ګوتې واخیسته چې ښکلی او قیمتي غمی یې درلود ، هغې ته مې وویل چې تر ټولو ګرانه ښځه مې ته یې. هیله مې ترې وکړه چې زما نورو ښځو ته یې ورښکاره نه کړي، چې بد نیتي ونه کړي. خپلې دویمې ښځې ثریا ته مې قیمتي غاړه کۍ واخیسته او ورته ومې ویل چې تر ټولو ګرانه ښځه مې ته یې. خپلې دریمې ښځې ریحانې ته مې د سرو زرو وښي (لاس وندی) واخیست او ورته ومې ویل ته مې تر ټولو ګرانه ښځه یې. خپلې څلورمې ښځې ته مې لښتۍ (غوږ والی) واخیستې او ورته ومې ویل چې تر ټولو ته را باندې ګرانه یې، له هرې یوې مې جلا جلا هیله وکړه چې نورو ښځوته ونه وایي.
- ښه بیا څه وشول؟

- ګرانه دوسته لور مې زبیدې وروسته را ته کیسه وکړه چې زما لومړۍ میرمنې لیلا ګوتې په ګوته کړه او نورو ته یې په ګوته دیوالونه ورښودل چې څومره چتل شوي دي. ثریا چې پوهیږي چې لیلا پخپله ګوتې تیم ورکوي او دوی ته یې ورښکاروي، هغې هم غاړه جګه ونیوله ویې ویل هو رښتیا وایی په چت باندې هم دوړې او ګردونه ناست دي، دریمې او څلورمې ښځې مې هم پخپلوځانګړو طریقو خپل سوغاتونه نورو ته وروښودل په پای کې زما راز رسوا کیږي. چې هریوې ته مې ویلي چې ترنور را باندې ګرانه یې.

- زه خوارکی له دنیا ناخبره کورته راغلم ومې لیدل چې څلور واړو ښځې مې په ډیر غوصه برید ته چمتو ولاړې دي. بس راباندې نازلې شوې.

- ز غلوله ریښتیا چې تا ډیر احمقانه کار کړی، ته نه پوهیدې چې ښځې څه خویونه لري؟ ښه اوس څه نیت لرې؟

- بې له دې چې يوه دوه اوونۍ ستا په کور کې پټ شم بله لاره نه لرم تر څو مې چې ږيره ورسېږي،د بدن پوستکی مې ښه شي او دا شين والی ورک شي.

- هو زغلوله بله لاره نشته له نيکه مرغه زما په کور کې دا ډول جنجالونه نشته ځکه زه يوه ښځه لرم.

ليکوال: محمد العطيبه (سعودي عربستان)

زما زوی که ستاسي؟

د پخلنځي د کړکۍ ښيښه په درز سره ماته شوه میرمن دیر بورن په غوصه پخلنځي ته ولاړه د هغې ګومان سم و.
ښیښه د فوټبال د یوه توپ په اندازه سورۍ شوې وه او د فوټبال توپ یې د پخلنځي کونج کې ترستر ګوشو میرمنې له ځانه سره وویل:

- بیا هم دغو دغو شوخو هلکانو په سړک په فوټبال کولو سره لیونۍ کړم د دغو میراتمړو ښوونځیو رخصتي څه وخت ختمېږي؟

دغه کارڅو وارې شوی و هر ځل هغې د هلکانو توپ ببرته ورکړی و خو دا ځل یې د قهر اور لمبې کولې تر شونډو لاندې غړومبیده:

- زه درسره کار لرم ته ودرېږه.

څو دقیقې وروسته د هغې د دروازې زنګ ووهل شو، دې ځان په غوصه ونیو دروازه یې خلاصه کړه د دروازې په خوله کې دولس کلن هلک ولاړ وو نیکر او خط خطي کمیس یې

اغوستی و. جرابې او شینکاک بوټونه یې په پښو ول، ماشوم د دې د خیرې په لیدو وډار شو ویې ویل:

– میرمنې ښښنه غواړم موږ بیا دا کار نه کوو.

میرمنې وویل:

– ښه نو دا ازاریان تاسې یاست د تاسې له فوټباله خو زه پوزې ته راغلې یم زما کړکۍ تا ما ته کړه ها؟

ماشوم وارخطا شو:

– یه میرمنې ! یوه بل شوټ کړ خو هلکانو په توپ پسې زه راولیږلم ته زموږ توپ راکوې؟

– ښه ....توپ درکړم چې بیا زما ښېښې پرې را ماتې کړې؟

ماشوم وویل:

– میرمنې موږ بیا داسې کارنه کوو موږ نیت کړی چې وروسته له دې بل ځای فوټبال وکړو قسم خورم

میرمن دوه زړې وه نه پوهیده د ماشوم خبره ومني که نه په دې وخت کې ماشوم وویل:

- آغلې د ښيښې په خاطر هم اندېښنه مه کوه نن ماښام مې پلار ستا کورته راځي نوې ښېښه به درته واچوي. دښېښو پيسې هغه زما د جيب خرڅ له پېسو ورکوې سره له دې چې ميرمن دير بورن د ماشوم په خبره باور ونه کړ خو بيا يې هم د فوټبال توپ را واخيست او خپل څښتن ته يې ورکړ.

ماشوم په منډه د فوټبال ډګر او د نورو ماشومانو په لورې ولاړ.
ميرمن دير بورن هيڅ فکر نه کاوو چې ماښام دې دهغه ماشوم پلار راشي او ښېښه دې بدله کړي خو ماښام يې دروازه وټکيده ،دې دروازه ورخلاصه کړه و يې ليدل چې د منځني عمر سړی چې ښېښه يې تر څنګ نيولې وه په دروازه کې ولاړ دی.
سلام ميرمنې راغلم چې ستاسې د کور ماته ښېښه بدله کړم ميرمنې هغه پخلنځي ته بوت ،سړي پخپل کار بوخت شو د کار له پای ته رسولو وروسته يې هغې ته کاغذ ورکړ وېې ويل:

- دا هم بل مهرباني وکړئ د ښېښې پيسې راکړئ.

ميرمن دير بورن حيرانه شوه:

– کومې پیسې؟

– د ښېښې پیسې او د کیښنودلو مزد يې، آیا هغه هلک تاته څه ونه ویل؟ هغه هلک زه راولیږلم ستاسې خپل زوی.

میرمن چیغې کړې:

– زما زوی؟ زه زوی نه لرم نو هغه هلک ستا زوی نه دی؟

– یه میرمنې هغه ستا زوی دی ستاسې فرمایش یې ماته ووایه ما هم خپل خدمت وکړ.

لیکوال: دینتون فورد (انګلستان)

په بانک کې

یو ولس بجې او ۴۵ دقیقې وې چې د لندن د یوه بانک لوی سالون ته یوه د منځنۍ عمر لرونکې ښځه راننوته، هغې د یوې ځانېخواته غرفې کړکۍ ته ځان ورساوو هماسې په چوپتیا سره یې صراف ته کاغذ ورکړ په کاغذ کې لیکلې ول:
«یو څه پیسې راکړه کنې فیر کوم» صراف بې له دې چې وارخطا شي ورو یې د هغې تر جملې لاندې ولیکل «په سترګو بس ډز مه کوه» ښځې په پټه خوله بل کاغذ هغه ته ورکړ په کاغذ کې لیکلي و:
«ډېر ښه فیر نه کوم خو ژر.»
په بانک کې چو پتیا خوره وه ،ټول په کار او راکړه ورکړه بوخت ول.د بانک د دروازې مخې ته پولیس په چورتونو کې لاهو و.
صراف ښځې ته کاغذ ورنږدې کړ پکې لیکلي ول:
«ډېر وخت نه وې راغلې خیرت و ؟»
ښځې پخپل جیب کې تومانچه له لاسه پرېښوده له دستکول څخه یې کتابچه راوایسته ،یوه پاڼه یې ترې پرې کړه ،په پاڼه

يې وليکل: «کلي ته د خپلو خويندوکره تللې وم.» يولس بجې او ۴۹ دقيقې صراف بل کاغذ دهغې مخې ته ور وړاندې کړ پکې ليکلي ول: «نن تاسې ډيره ښکلې ښکارئ.»
ښځې ترې لاندې وليکل: «مننه مهرباني کوئ.»
صراف بيا وليکل: «لمسه کيان دې څنګه دي.»
ښځې وليکل: «مننه ښه دي.»
دغه ليک ليکل او جوړ په خير څو دقيقې نور هم روان ول هغوی يو بل ته وليکل او ځواب يې واخيست.
په پای کې ښځې خپله تومانچه په دستکول کې کېښوده له بانکه ووته کله چې هغه له لويې دروازې ووته د دروازې پوليس هغه صراف ته ځان را ورساوو، ويې ويل:

– هغه ښځه بيا راغلې وه؟

– هو

– څه يې ويل؟

– د تل غوندې دق شوې وه غوښتل يې له چاسره خبرې وکړي او د زړه خواله وکړي.

ليکوال: ديورد ميکيش (هنګری)

د پيغام معجزه

يوه ورځ د خلکو يو استازی ايالتي صدر اعظم ته ورغی او د بيو له لوړوالي څخه يې هغه ته شکايت وکړ، ايالتي صدراعظم ورته وويل:
تاسې پوهېږئ چې بيې ډيرې لوړې دي؟ ډير ښه زه به سوداګرو ته يو پيغام صادر کړم، زه د اقتصاد پر اصولو او اداري تدبيرونو باور نه لرم ،موږ د ګاندي په هېواد کې ژوند کوو زه په يوه پيغام سره د خلکو په زړونو کې ژور بدلون راولم زه پيغام ورکوم چې تجاران بيې را ټيټې کړي او لوړ اخلاق .وښيي.
د صدر اعظم پيغام درادیو له لارې خپور شو په پيغام کې ويل شوي و چې د خوراکي موادو سوداګر دې لوړ اخلاق وښيي او قيمتونه دې را ټيټ کړي، خلک غريب دي بايد له هغو سره مينه او خوا خوږي وښودل شي.
پيغام عجيبه اغيزه لرله د ښار په سترو تجارتي ځايونو کې دغه پيغامونه تر سترګو کېدل: «پلورونکي لوړ اخلاق ښيي»

«زموږ پر نسیب انسانیت او انسان دوستي ده» د خوراکي توکو په مغازو یې لیکلي ول: غنم په سل روپۍ.
پیرودونکي راتلل او لوستل یې خو باور یې نه کاوو، تر پرونه په دوه سوه روپۍ ول دوی به سترګې وموښلې بیا به یې ولوستل د باور کولو وړ نه و.
پیرودنکي په حیرانتیا وویل:

– غنم سل روپۍ؟

– هو که مړ هم شم قیمته یې نه ورکوم لوړ اخلاق ماته دا سې حکم نه کوي.

پیرودونکي په زاریو وویل:

– سېټه جي ته و خدای په دوه سوه روپۍ یې راکړه ښځې مې دوه سوه روپۍ راکړې دي ،که په سل روپۍ یې را باندې خرڅ کړې میرمن به مې وایي چې غلا مې کړې ده.

یو بل پیرودونکي ګواښ وکړ:

– او هو سیټه په خپل همیشني قیمت یې خرڅ کړه که ارزانه یې خرڅ کړې نس به دې خیرې کړم.

سېټ وویل:

- ما مه ډاروه که ټوټه ټوټه مې هم کړې قیمته یې نه درکوم اخیر لوړ اخلاق او بشریت ته درناوی ماته دا اجازه نه راکوي چې قیمته یې خرڅ کړم. په بله مغازه کې چې د چای له قطیو ډکه وه خلک را غونډ شوي ول او د دوکان لیکنې ته ځیرول. په قطیو د پخواني قیمت نیمایي قیمت لیکل شوی و خلکو چیغې وهلې:

- قوطي نیمایي دي که ډک وي نو ولې په نیمایي بیه ؟

سپېڅ جواب ورکاوو:

- مهرباني وکړئ، وایې خلئ، نه تور بازار نه هم دوه چنده قیمت اخیر اخلاق او انسانیت ما ته امر کوي چې ارزانه یې خرڅ کړم.

د منځني عمر سړی د دوکان له مخې تېرېده، دوکاندار هغه تر لاس ونیو او دوکان ته یې راووست د منځني عمر سړي په نیولي آواز په زاریو وویل:

- سپېڅ جي ولې مې په خلکو کې بې عزته کوې درته ومې ویل چې تر لسم تاریخه ستا پور درکوم.

دکاندار په ډیر ادب په مهرباني سره وویل:

– ګرانه څه وايې؟ چا له تا پیسې غوښتې ؟ ما ته خپل دوکان ته راوستې چې سودا واخلې، ځکه ومې لیدې چې شرمندوک تیریدې، هر شی دې چې په کار وې وايي خله هر وخت دې چې زړه وغوښتل پیسې راکړه راځه زما ګرانه.. د دوکان ټول مال تر تا قربان واخله ... بوره کیلو په دوه روپۍ.

پیرودونکی هک پک شو شونډې يې وخوځيدې:
– دا څه وايې بوره کیلو په دوه روپۍ؟ تر پرونه په پنځه روپۍ وه ... زه يې دومره ارزانه نه اخلم.

سبت په مهربانۍ سره وويل:
– واخله واخله. پیسې د میاشتې په اخیر کې راکړه زه دې نه پریږدم چې بې له بورې خپل کورته ولاړ شې ،لوړ اخلاق او انسانیت ما ته حکم کوي چې په خپلو وطنوالو مهربانه واوسم.

سبت له بورې ډک پاکټ په زور هغه ته ورکړ.
دوه ورځې وروسته ډیرو خلکو چې زیاتره يې د دولت مامورین ول ،مظاهرې وکړې او شعار يې ورکاوو:

سیمه ایز حکومت بیې را ټیټې کړې غواړي موږ سپک کړي څه خیال یې کړی دی، موږ سوالګر نه یو، موږ هم وجدان لرو یا قیمتونه لوړ کړئ، که نه موږ د کانونه ویجاړوو.
د مانښام خواته پر دوکانونو د ډبرو اورول پیل شول شعارونه هم تند شول. «خلک غواړي قیمتونه لوړ شي، مړه دې وي هغه کسان چې د خلکو د ارادې پر ضد عمل کوي.»
بهرنیو ژورنالستانو دا بهیر په دقت سره څاره، څوشیان په بشري تاریخ کې بې سابقې ول هغوی ولیکل:
هغه عجیب هېواد چې د صدراعظم پیغام یې معجزه کوي، هر ځای خلک د بیو را ټیټېدل غواړي، دلته یې لوړول. خلک نه غواړي څه شي ارزانه واخلي.
کار خراب شوی و، د خلکو وکیلان لومړی وزیر (صدر اعظم) ته ورغلل ویې ویل:
- ښاغلی صدراعظم... بد حالت منځ ته راغلی، ماشومان شیدې خوري بیرته یې قی کوي ځکه په شیدوکې هغه بوره چې ارزانه اخیستل شوې اچوي ،خلک چای سوروي خو تر ستوني یې نه تیریږي ځکه چای ارزانه اخلي. ماشومانو ته نوې جامې ور واغوندي بدن یې تنباکي شي ځکه چې اوس خلک رخت ارزانه اخلي، د کور میرمنې ډوډۍ پخوي خو سر یې ګرزي ځکه چې

غوړي يې ارزانه اخيستي دي .د خدای لپاره يو څه وکړئ موږ له دې جنجاله وژغورئ.

ايالتي صدراعظم د دغو خبرو له اوريدو وروسته وويل:

- مګر تاسې غوښتي ول چې سوداګرو او دوکاندارانو ته پيغام واستوم هغوی اخلاق او بشر دوستي ته راوبولم و موليدل چې زما پيغام څومره اغيزمن و؟ ښه نو اوس چې ټينګار کوئ پيغام به صحيح کړم.

بله ورځ له راډيو څخه نوی پيغام خپور شو:
صدر اعظم په خپل پيغام کې وويل:

- قدرمنو دوکاندارانو... تاسې زما په خبرو سم پوه نه شوئ، زما مقصد عادي عالی اخلاق او انسان دوستي نه وه بلکې دوکاندارانه انسان دوستي او لوړ اخلاق و.

پيغام ډير ژر اغيزه وکړه ټول شيان بيرته خپل لومړي حالت ته راوګرځېدل.

ليکوال: هري شنکر پرسات(هند)

د يوې مينې داستان

کله مې چې هغه جګه او زړه وړونکې نجلۍ چې د باسکټبالانو غوندې ښکارېده وليدله، وارله واره پرې مين شوم. هغه د بدني روزنې او سپورټ ښوونکې وه. زه يې د خپلو شاګردانو د وړتياوو ليدلو ته وربللی وم. له هغې ورځې وروسته مې کوښښ کاوو هغه ډېره ووينم، هر ځل به مې چې ليدله، زړه به مې په ټوپو شو د هغې ښکلا به نشه کولم، ورځ په ورځ مې له هغې سره مينه زياتېدله. يوه ورځ له دفتره راووتم کورته روان وم، په لاره مې د هغې د مينې په باب فکر کاوو. د هغې د لربا نجلۍ په باب چې د سپورټ معلمه وه او پخپله ښکلا يې زما آرام وړی و. په خپلو خيالونو کې لاهو وم. له يوې کوڅې تېرېدم. چې يوه غښتلې لاس مې پر ګرېوان حس کړ، دغه غښتلي لاس له ديوال سره ونښلولم، د لاس خاوند ته مې پام شو يو بې ډوله او لنډه غر سړی و، چې په ليدو مې يې په زړه لړزه ګډه شوه. غټو لاسونو، ګردي مخ او غوصه ناکې څېرې يې د سړي زړه چوو. په ډېره ويره په داسې حال کې چې لړزېدم، هغه ته مې وويل:

- تاسې څه کوئ؟

هغه بیا له دیوال سره ووهلم په هیبت ناک غږ یې وویل:

- پوهیږې که نه؟

په لړزیدلي غږ مې وویل:

- نه پوهیږم.

بې ډوله او غوصه ناک غاښونه یې وچیچل ویې ویل:

- اوس به پوه شې... ما ته (پک سری) وایي. د قتل په جرم بندي وم، پرون را خلاص شوم، اوس مې هم چې څوک بد وایسي هغې دنیا ته یې لیږم.

له جیبه یې غټه چاړه را وایسته، څوکه یې زما د پوزې مخې ته وګډوله.

په لړزیدلي غږ مې وویل:

- نو ولې...؟ ما څه کړي دي، ما له تا سره څه بد کړي دي.

هیبتناک لنډغر وویل:

- ښه ده، چې بد دې نه دي کړي، کني اوس مې د دې خبرو وخت هم نه درکاوو. ژر کوه پیسې دې راوباسه.

دومره ډار شوی وم، چې نه مې شوای کولای لاس ونه مې جیب ته یوسم، هغه ځنډ ونه کړ پخپله یې دا کار وکړ، زما پیسې یې راویستې پخپل جیب کې یې کېښودې، په دې وخت کې زموږ ترڅنګ یو غږ راپورته شو:

– ولې د دغه ښاغلي په جیب کې لاس وهې؟

د غږ خاوند یو پیاوړی شل کلن ځوان و. پک سري وخندل ویې ویل:

– هیڅ، موږ پخواني ملګري یو، ټوکې موسره کولې.

غوښتل مې چیغې وکړم چې دغه احمق دروغ وايي، خو د هغه په سترګو کې د قهر او غضب لمبو وډار کړم. فکر مې وکړ چې که د دغه ځوان زور په هغه و نه رسېږي، کار مې خراب دی، نو په ویره مې وویل:

– هو، رېښتیا وايي، موږ پخواني ملګري یو، ټوکې کوو، ټوکې.

ځوان په تعجب راته وکتل، وروسته پخپله لاره روان شو او له موږ لیرې شو، د پک سري بیا پام شو، امر یې وکړ:

– ساعت دې راوباسه.

ما خپل ساعت هغه ته ورکړ، ساعت یې ور واخیست، ویې ښورا وو، غوږته یې ونیو:

– ګرځي... خراب خو نه دی؟ خو که خراب شي، یا وروسته پاتې شي، یا مخکې ولاړ شي نو وای ستا په حال. ولې دې د ساعت ښیښه ګرږالي کړې ده؟ احمقه ساعت سم ساتلی نه شې.

بیا مو ترخنګ غږ پورته شو:

– دلته څه خبره ده؟

و مې لیدل چې یو امنیتي کس زموږ خواته ولاړ دی. د هغه په لیدو مې وغوښتل په پښو کې یې ورولوېږم، څو ما له دغه دیو څخه وژغوري. خو بیا هم د دغه ځناور له سترګو د قهر لمبې بادېدې، وډار شوم له ځانه سره مې وویل:

– اوس به مې دا ترې خلاص کړي ،خو وروسته به دغه سړی زما دښمن شي او وبه غواړي له ما غچ واخلي کار مې خراب دی، هر ډول چې وي هغه به یوه ورځ ما یوازې پیدا کړي او حساب به راسره وکړي.

پک سري بیا په ساختګي خندا وویل:

– څه نشته، موږ دوه صمیمي او نږدې دوستان یو له ډیرې مودې وروسته مو سره ولیدل.

له دغو خبرو وروسته یې زما سر په دواړو غټو لاسونو ونیو او څو واره یې ښکل کړم، له مچو یې ډېر په عذاب شوم، پخپل لاس مې خپل مخ پاک کړ، هغه سړي پوښتنه وکړه:

– نو ولې دې د هغه سړي ساعت ترې واخیست؟

یک سري بې له دې چې ځان وبایلي وخندل ویې ویل:

– زما خپل ساعت و، له ده سره امانت و.

سړي ماته وکتل ویې ویل:

– رښتیا وایي؟

فکر مې وکړ دغه امنیتي کس به تل راسره نه وي، ښه به وي چې دغه ځناور د ځان دښمن نه کړم، نو ومې ویل:

– هو، د ده ساعت دی، له ما سره امانت و.

زما د جواب په وخت کې د یک سري لاس په خپل جیب کې و، زه پوهیدم چې د چړې لاستی کړپوي. هغه امنیتي کس ته وویل چې ما ته یې ورور ویلي دي او سره ورونه یو، امنیتي کس سر وښوراوو، او ولاړ، بې رحمه سړی پاتې شو او زه. هغه زما په لوټولو بیا پیل وکړ:

- بوټونه دې وباسه.

کله مې چې خپل نوي او قیمتي پوټونه وایستل، هغه ژر په پښو کړل، خپل زاړه او ځیري شوي بوټونه یې زما مخې ته راوا چول چې په پښو یې کړم.
په داسې یوه حالت کې مې د خپلې ګرانې معشوقې ښکلې او زړه وړونکې غږ واورېد. د هغې نجلۍ غږ چې څو ورځې کېدې چې پرې مین شوی وم، هماغه د سپورټ ښوونکې.
- سلام ګرانه، دلته څه کوې؟ لکه چې لاره مو یوه ده، ځه چې ځو.

پښو مې سستي کوله، غوښتل مې روان شم، خو دغه سړي تر ګریوان ونیولم او بېرته یې پخپل ځای مېخ کړم، محبوبې مې هغه ته بد بد وکتل، بې له ډاره یې ورته وویل:
- ولې د هغه خندا کېږې؟

پک سري په غرور وویل:
- د تا غرض نشته ښکلې زرکې، ځه پخپل کار پسې دې ولاړه شه کنې معیوبه به دې کړم... هی... مړ موږکه د بوټو بندونه مې وتړه.

سره له دې چې ډېر شرمېدم، خو له ډاره مې اطاعت وکړ، د خپلو بوټونو تارونه مې چې اوس هغه په پښو کړي ول، وتړل. پک سري ټيله کړم، چيغه يې وکړه:

– اوس دغه کوتره ماته راوله.

ما د نجلۍ لاس ونيو چې د دې سړي امر پر ځای کړم، خو نجلۍ له خپل ځايه ونه خوځېده، پک سر ی پخپله د نجلۍ خواته راغی، خپل لاس يې د هغې به خوا اوږد کړ په احمقانه خندا يې ورته وويل:

– څنګه کوترې... اجازه راکوې لږ ساعتتيری درسره وکړم؟

مخکې له دې چې لاس يې د نجلۍ بدن ته ورسېږي، زما محبوبې په يوه چټک حرکت سره پک سری په ځمکه وو پشت هغه چې د داسې ضربې هيڅ انتظار نه درلود سخت ژوبل شو او چيغې يې پورته شوې. په سختۍ سره له ځمکې پورته شو بيا د نجلۍ په لوري ورغی.

– آخ... وای... ته ودرېږه... اوس به يې در وښيم.

نجلۍ په يوه چټک حرکت سره کلکه لغته وواهه او په ځمکه ولويد. لکه مار له ډېره درده سره واوښت.

پک سري څو ځله کوښښ وکړ چې له ځمکې راپورته شي، خو په دغه کاري ضربې له پښو ولویده.

نجلۍ بې له دې چې ماته وګوري پخپله مخه ولاړه، له هغې ورځې وروسته مې چې هر وخت خپله محبوبه وینم، خپله لاره بدلوم، چې ورسره مخامخ نه شم، فکر کوئ چې له شرمه دا کار کوم؟

بیخې له شرمه نه ده، تاسې یې تصورکړئ که له هغې سره واده وکړم او په یوه ښکلې او لمرینه ورځ په ما غوصه شي، زما به څه حال وي؟

لیکوال: شګدا ین سیندآیوش (منګولیا)

نوښت

په کوټه کې مې يوه کونج ته چپرکټ او په بل کونج کې الماري ايښې وه البته د کوټې په منځ کې مې ميز ايښی و. دغه حالت بالاخره زه زړه نيولی او خواشينی کړم، پريکړه مې وکړه نوښت وکړم، چپرکټ مې د الماري پرځای او الماري مې د چپرکټ پرځای کېښوده. څو ورځې د دغه بدلون بوی مست کړی وم.

په پای کې مې دې حالت هم زړه وواهه، له يو څه وخت وروسته مې حس کړه چې زړه مې تنګ شوی دی، اصلاً ميز او د هغه ځای خواشينی کړی وم... ولې نو ميز د کوټې په منځ کې وي؟ خپل چپرکټ مې د ميز پر ځای د کوټې په منځ کې کېښود، دغه حالت مې په زړه او دماغ کې نوی والی راووست. سره له دې چې دغه بدلون ستونزې لرلې، مثلاً زه چې د کوټې په منځ کې ويده کېدم، ديوال ته له مخ اړولو بې برخې شوم هغه څه چې ډېره مينه مې ورسره لرله. خو په هر حال دا چې ما غوښتل نوښت وکړم دغه حالت مې ومانه. له يو څه وخت وروسته مې حس کړه چې دې حالت مې زړه وهلی دی.

الماری مې د کوټې په منځ کې کېښوده او چپرکټ مې د الماری ځای ته یوور. یو رادیکال حالت منځ ته راغی، یو څه وخت تیر شو.
آخ د وخت تېرېدل سړی څومره بدلوي. د کوټې په منځ کې الماری پرته له دې چې په کوټه کې زما د عادي تګ را تګ خنډ کېدله، زړه مې یې راوواهه، هر څومره چې دغه حالت نوی او ټپیک ښکارېده، خو بیا هم زړه تنګونکی و... بیا مې هم باید یو رادیکال بدلون راوستی وای. جدي پریکړه مې وکړه داسې انقلاب راولم چې خپله ما هک پک کړي. په دې توګه مې د ناراحتي احساس له منځه یووړ.
نیت مې وکړ له الماری څخه چې د کوټې په منځ کې وه د خوب د ځای کار واخلم، د الماری په منځ کې په خوب کولو مې پیل وکړ. پاتې دې نه وي چې په الماری کې د اړتیا وړشیان مې د چپرکټ پر سر کېښودل، هغه څوک چې تراوسه په الماری کې نه وي ویده شوی، نه شي کولای تصور کړي چې دا څومره ستونزمن کار دی. د ملا له درد او د عضلاتو له درد پرته په سلګونو نور رنځونه لري. د الماری په منځ کې خفه کوونکې هوا ته طاقت نه کېده.
په هغه حالت کې چې زه وم د وخت تېرېدل چې زړه مې ووهي لازم نه ول، له څو ورځو وروسته په یوه نیمه شپه کې په داسې

حالت کې چې د بدن هر بند مې خوږېده له الماری څخه راووتم.
او په چپرکټ پرېووتم، پوره دری شوا روزه لکه مړی پروت او ویده وم.
څنګه چې راویښ شوم، بیا مې الماری یوې خوا او چپرکټ بلې خواته کېښودل، او میز مې د کوټې په منځ کې کېښود.
هر وخت چې ستړی شم او وغواړم نوښت وکړم، هغه ستونزې چې و مې لیدلې را یادوم، بېرته کرار کېنم.

لیکوال: ماکس ګونتر (سویس)

د وربږي د ماکولاتو معتمد

یوه ورځ یو ځیرک سړی د معتمد په بست کې مقرر شو. هغه یوې دولتي وربږي ته د ماکولاتو د حواله کولو معتمد و. له یوه څه وخت وروسته هغه له هغو موادو څخه چې وربږي (کیک) ته یې حواله کول دومره پیسې ووهلې، چې د مرمرو یوه ښکلې ماڼۍ یې ځانته پرې جوړه کړه.

خلک حیران شول، چا له هغه وپوښتل:

– او کورګډې... دا ماڼۍ دې په څه شي جوړه کړه؟

هغه سترګه ووهله ویې ویل:

– اخیر زه د وربږي د ماکولاتو معتمد یم.

هغه بل پوښتنه وکړه:

– نو وربږي خو یو ډیر کوچنی حیوان دی، څومره خوراک لري؟

معتمد وخندل ویې ویل:

- افسوس چې زه د یوې ورېږې د ماکولاتو د حواله کولو دنده لرم کنې د ځان لپاره به مې اووه د مرمرو ماڼۍ جوړې کړې وې.

له هغې ورځې راهیسې ټول کوښښ کوي چې د یوې دولتي ورېږې د ماکولاتو د حواله کولو مامور مقرر شي.

لیکوال: خریستو پلیتیف (بلغاریا)

حيرانوونکې مېوه

د رويسلاف په نامه يوه خره يوه ورځ له يوې ښکلې کليوالې نجلۍ سره د خپل ځښتن پټې خبرې واورېدې، ځښتن يې هغې نجلۍ ته ويل:

– کلي ته نږدې په دغه ځنګله کې ترونې لاندې يو بوټی دی، چې حيرانوونکې مېوه لري، که يوه شپه له ما سره هلته ولاړه شې زه به هغه حيرانوونکې ميوه تاته درکړم.

خره د دغه راز په اورېدو سره له ډېرې خوشالۍ خپل غوږونه سره وټکول، خو ځان يې ناخبره واچاوو. د شپې چې ټول ويده ول هغه ځان خرې ته چې مارګيتا نومېده ورساوو، د حيرانوونکې ميوې کيسه يې ورته وکړه. خر او خره له تبيلې راووتل او د ځنګله په لوري روان شول.
هغوی اصلي ځای ته ورسېدل، خو بوټي او حيرانوونکې مېوه نه وه. په لاره کې خره د دې لپاره چې مارګريتا خفه نه شي او

دی ملامت نه کړي، مارګریتا ته یې وړاندیز وکړ چې له ده سره واده وکړي.

اخلاقي پایله:

که ښځې ته کم راغلې، باید ژر تر ژره ورسره واده وکړې.

لیکوال: راستیسلاف دورمن- (پخوانۍ یوګوسلاویا)

سمپوزيم

يوه ورځ د پکالبيکوکا په نوم ښار کې يو سمپوزيم جوړ شوی و چې موضوع يې «د جادويي هېندارو معجزه» وه.
له پرانيستونکې وينا وروسته د ښار د والي پوهاندې باربا ينرا وينا پيل شوه.
پوهاندې د امازونو د قبيلو د حيرانوونکو مسئلو او له هېندارو څخه د هغوی د ګټې اخيستنې په اړه رڼا واچوله. دې وويل چې د امازون قبايلو له ځانګړو هېندارو څخه په ګټې اخيستنې سره خپل دښمنان ړندول او وروسته به يې په ډېر آساني نيول.
دويم ويناکوونکي پوهاند پيانو لوچشقورت له تاريخ څخه مخکې د جادويي هېندارو د رول په اړه خبرې وکړې.
البته هغه څه يې چې د هېندارو او لويو حيواناتو دينوزاورونو چې له تاريخ د مخه يې ژوند کاوو، وويل ټول پرې قانع نه شول.
د هغه د وينا په اتم ساعت آن څو تنه پروفيسوران ويده ول.
هغه له تاريخ څخه د مخکې انسانانو په باره کې خبرې وکړې

چې ځنګه یې د خپلو ښځو لپاره له مرمر ډبرو څخه هېنداري جوړولې.
کورازون ځان تریبون ته ورساوو او د ټولو تر منځ یې اعلان وکړ چې دی داسې حیرانوونکې جادویي هېنداري په کشفولو بریالی شوی دی، چې ساری نه لري.
ده وویل تر ټولو جادویي هېنداري د ماشومانو سترګې دي، چې په هغو کې د ټولو هغو شیانو تصویر چې دی یې په مینه او لېوالتیا ویني پاتې کېږي. مثلاً د پتنګانو، رنګه ډبرو او ډېرو شیانو تصویرونه.
ښاغلي کورازون وروسته یوه بله عجیبه موضوع یاده کړه. ده وویل:

– د بېوزلو او بېکارو ماشومانو سترګې کولای شی، د قلپ شوي صندوق او کارتن په منځ کې شیریني او چاکلیټ وویني.

د ده دلیل داو، چې ماشومان د صندقونو په منځ د شیریني او چاکلیټونو د لیدلو په وخت کې د خپلې خولې اوبه (ناړې) تېروي ځکه چې دوی یې عیناً ویني.
په زړه پورې داده چې ژوري هیئت د نورو پروفیسورانو له ژورو مطالعاتو او کشفونو سره سره د سمپوزیم لومړی جایزه

ښاغلي کورازون ته ورکړه. او د هغه کشف یې د نوروو
ترکشف لوړ اعلان کړ.

لیکواله: انجیلا ګالي دویسنا (ایټالیا)

څنګه مركه كوو؟

موږ ژورنالستان همدا چې واورو فلانی نامتو بهرنی هسپانیا ته راغلی دی، ژر تر ژره ځان د هغه د اوسېدو هوټل ته رسوو، په زرو نیرنګونو اوچلونوځان د هغه کوټې ته وررسوو، صبر کوو چې له تشنابه راووزي، هغه وخت خپله لومړۍ پوښتنه طرحه کوو:

– آیا ریښتیا د هیبرید ټاپو وزمه د نړۍ تر ټولو ښکلې سیمه ده؟

بهرني سړي پخپله ژبه راته غوربړي:

– ارتو !... مې سنو... بامبو... تاکو...بوم.

او دا چې موږ هم د هغه په ژبه نه پوهېږو، سمدلاسه د هغه ځواب څنګه مو چې «درک» کړی یاددښت کوو، بیا پوښتنه کوو:

– ستاسې په نظر زموږ ښکلی هېواد هسپانیا څنګه ځای دی؟

او هغه ځواب راکوي:

– تاتو... پاتی... ګولي... مولي...

او موږ «پوهېږو» چې مثلاً وايي «ډېر خوښ يم چې د هسپانيا ښکلې خاورې ته راغلی يم.»

وروسته پوښتنه کوو:

– له هسپانيا څخه ستاسې خوږه خاطره کومه ده؟

بهرنی وګړی بيا پيل کوي:

– ټکونيا ايلخی نيا... تيمپا... تيمپا.

طبيعي ده چې موږ د هغه د لاسونو له حرکته پوهېږو چې وايي:

– په لومړي ګام کې ستاسې د افسانوي او ميلمه پالې خاورې ښکلي خلک، سړی په هسپانيا مينوي، زه د هسپانيا په ښکلا کې لاهو يم.

وروسته له هغه خپله ډېره په زړه پورې ژورنالستيکه پوښتنه کوو:

– آيا ستاسو لپاره چې له يوې سړې سيمې څخه راغلي ياست د هسپانيا تود لمر او شين آسمان حيرانوونکی نه دی؟

هغه وايي:

- ګوري، ګوري

او موږ پوهېږو چې د دوی په ژبه کې «ګوري» هو ته وايي، طبيعي ده چې بل پوښتنه مو داده:

- ستاسې لپاره د هسپانيې کومه برخه ډېره په زړه پورې ده؟

هغه څه چې دی وايي موږ ته لا د مخه معلوم دي.
لکه سويس او د اروپا اندلس او ګاليسيا مشهور ځايونه په هسپانيا کې د بهرنيانو د پام وړ دي. خو کيدای شي دغه سيمې بهرنيان په نورو نومونو وپېژني. په هر حال موږ د هغه مقصد درک کړی دی.
له دغو خبرو اترو وروسته د بهرني سړي څو ناست، ولاړ او پراته عکسونه اخلو او خدای پاماني ورسره کوو. البته په پای کې هغه بيا «کومبو، نانګو... سويسو موسيو» وايي، چې هر احمق کولای شي د هغه مقصد درک کړي، يعنې خوښ يم چې له ماسره مو مرکه وکړه، د هسپانيې هېواد په دې وروستيو کې ډېر پرمختګ کړی دی.
او مسوؤل مدير زموږ د مرکې په لېدو سره پخپل پوست کې نه ځائېږي. په تېره چې مرکه ډېره دقيقه او مستنده او له

عکسونو سره مل ده. نامتو بهرني سرې څه ښه خندلي او څنګه يې له خوښې غاښونه معلومېږي.

ليکوال: الوارودې لاېګلسيا (هسپانيا)

لنډ ليکنه ستونزمنه ده

مقاله ليکونکی د ورځپاڼې د مسوول مدير دفتر ته ورغی وېې ويل:

– په زړه پورې موضوع لرم، غواړم د هغې په هکله درته وليکم.

يوازې غواړم پوښتنه وکړو چې څو مخه وي؟ اوه مخه سمه ده؟ دری ورځې وروسته مقاله بشپړوم.

مسؤل مدير هغه ته وکتل وېې ويل:

– البته ستاسې مقالې ته اړتيا لرو. خو د مخونو د کچې په باره کې بايد خبرې وکړو.

– کمې وي که زياتې؟

مسؤل مدير وويل:

– فکر کوم د دريو مخونو لپاره ځای لرو. هو په دريو مخونو کې يې وليکئ.

مقاله لیکونکي په نا راحتي وويل:

– تاسې زه په یوه ستونزمن حالت کې اچولی یم.

مسوؤل مدیر وويل:

– ډېر ښه ده، چې د سرې مقاله لنډه وي. او هغه ولولي داسې نه چې اوږده وي او سرسري ترې تېر شي.

مقاله لیکونکي وويل:

– هو پوهېږم، په دې هم پوهېږم، چې لنډ لیکنه د نبوغ خور ده.

– هو ... بیخي سمه ده.

– ښه نو دری مخه وي؟ ښه په دریو مخونو کې یې لیکم، سره له دې چې سخت کار دی، یوه موضوع په لنډ ډول لیکل آسانه کار نه دی. چې داسې ده نو په څلورو اوونیو کې مقاله بشپړوم، او تا ته یې راوړم.

لیکوال: شیمون اندورسکي (پخوانی شوروي اتحاد)

ډموکراسي بنده

د هغه له راتلو مخکې يې په باره کې په ډېرو شيانو پوهېدم. هغه په امريکا کې ۲ کاله زده کړې کړې وې، موږ په دې ډېر نازيدو چې له داسې يو شخص سره به وينو. د خپلو پخوانيو معلوماتو له مخې مې پخپل ذهن کې له هغه نه د فزيک ښوونکی جوړ کړی و، خو کله مې چې وليد پوه شوم چې تيروتی يم، ځکه چې زموږ ټولو ۲۰ کسو تصوراتو هغه ځنګه چې و هغسې نه و، تصوير کړی.
کله چې په لومړۍ ورځ ټولګي ته راغی ۵ کسه شاګردان يې له خپلو ځايونو راجګ کړل پوښتنې يې ترې وکړې.
هغه پنځه واړه د ټولګي منځني او نالايقه شاګردان ول، ويې ويل:

– قربان دلته يې درس نه دی ورکړی.

– چا موږ ته څه نه دي را زده کړي.

زموږ نوي ښوونکي له ساړه اسويلي وروسته وويل:

- عجيبه ده، څنګه تاسې تر دې ټولګې را رسيدلي ياست؟

د نوي ښوونکي دې خبرې حسن کچالو خواشينى کړ، ويې ويل:
- خو قربان تاسې سوالونه له داسې ځايه انتخاب کړي دي، چې موږ هيڅ نه دي لوستي.

نوي معلم نوري ته مخ وروا ړاوو، ويې ويل:
- مهرباني وکړئ، تاسې راشئ.

نوري چې د داسې يوه کار تمه نه لرله، په کړاو د تختې مخې ته ودرېد، زموږ نوي ښوونکي وپوښت:
- تاسې چې د ښوونځي له دورې د فزيک په باره کې چې په هر څه پوهيږئ، راته ويې وايا ست.

نوري يوازې وکړای شوای چې د فزيک نوم واخلي، وروسته له هغه يې رنګ والوت، چوپ ودرېد.
زموږ نوي ښوونکي د فزيک له درس ورکولو پرته بله علاقه هم لرله او هغه داوه چې په هر شکل کېږي د فزيک تر څنګ موږ ته د دموکراسي درس هم راکړي. ښه مې ياد دي لا تر هغه

وخته چا د دموکراسي نوم هم نه و ، اوربدلی، لا زموږ د هېواد روښنفکرو هغه کوله چې د ويټامينونو نومونه زده کړي... !
البته دا خبره مې ځکه وکړه چې پوه شئ دموکراسي د ويټامينونو له راتلو کلونه وروسته زموږ هېواد ته راغله... !
موږ د خپل نوي ښوونکي نوم ځکه دموکراسي ايښی و ، چې د فزيک د ساعت نيم وخت يې دموکراسي ته ځانګړی کړی و ، ده هيڅ وخت نه غوښتل له امريکا او د هغې له دموکراسي څخه سترګې پټې کړي.
موږ ۲۰ کسه په هغه تحصيلي کال په فزيک پوه نه شوو ، په دموکراسي دومره پوه شوو ، چې پخوا به مو يو بل ته آهای، آو ، اوهو غږ کاوو اوس ورته ښاغلی اوقربان غږ کوو. بله دا چې د درس په وخت کې د ټولګي کړکۍ او دروازه خلاصې پرېږدو ! د فزيک د درس په وخت کې به يې د دموکراسي له خاطره ويل:

- ښاغلو که هوا توده وي، کړکۍ به پرانيزو؟

او هغه وخت و ، چې د ۲۰ کسو شاګردانو ګډ آواز پورته کېده:

- خلاصې به يې کړو قربان... خلاصې به يې کړو.

خو زياتره وخت به د ټولګي له پايه چيغې را پورته کېدې:

- بندې يې کړئ قربان... بندې کړئ.

او په دې پسې به زموږ په ټولګي کې د دموکراسي ګډوډي پیلیده:

- قربان خلاصې یې کړئ.
- قربان بندې یې کړئ.
- ګرمي پاخه کړو.
- له یخني ستړ شوو.

نوري او شوکت رخت مینځونکی به تل د دغې دموکراسي په مخالف لوري کې ول.
شوکت به که نن ویل دروازه یا کړکۍ خلاصې کړئ سبا به یې د دې عکس کار کاوو، نوري به یې له دې چې کوم پروګرام ولري د ده په مخالف لوري کې ولاړ و.
خو کله کله به بیا دغه دواړه سره جوړ شول، په ګرمي کې به یې دروازه او کړکۍ بندولې او په یخنۍ کې به یې خلاصې پرېښودې.
د دروازې او کړکیو د خلاصولو یا تړلو لانجې به د ټولګي نیم وخت نیو. که به هلکان چوپ ول، نو د دموکراسي له خاطره به یې ویل:

- هیله کوم یو تن شاګرد دي د هغو کسانو په استازیتوب چې د کړکیو د خلاصولو پلویان دي، ودرېږي او په دې موضوع دې رڼا واچوي.

دلته وه چې دموکراسي به شروع کېده او د غوصې په وخت کې به مو یو بل ته د خره او ... خطاب کاوو، ده به ویل:

- ښاغلو په دموکراسي کې خر او داسې شیان نه لرو، ښه ده چې یو بل ته ښاغلی ووایاست.

هغه څو څو واره مور ته دا نصیحت کړی و. موږ به هم په عادي حالاتو کې یو بل ښاغلی محمد، ښاغلی احمد، ښاغلی حسن او ښاغلی حسین بلل. خو که به په قهر کېدو نو دوستان به مو د خره له لقبه نه محرومول.

موږ به کله چې پوهېدو چې ښاغلی بهجت له ټولګي وتلی، له شا به مو چیغې پسې وهلې:

- ژوندی دې وي دموکراسي.

زموږ د فزیک درس پر هغه کال دا ډول تېر شو او بهجت ډاډه و، چې دموکراسي یې موږ ته په ښه ډول راښودلې ده.

ښاغلي بهجت غوښتل خپل دغه بریالیتوب د لیسې غټانو ته هم وښیي، له ورځو څخه یوه ورځ یې وویل:

- هلکانو ځانونه تیار کړئ د شنبې په ورځ غواړم په لوی سالون کې د دموکراسي په اړه سیمینار ورکړم، تاسې باید هلته په ښه ډول ترې دفاع وکړئ.

زموږ په ټولګي کې دری ډلې د علم په زده کړه بوختې وې، د بهجت په وړاندیز د هر ې ډلې تکړه کسان د دې کار لپاره وګومارل شول.
د شنبې په ورځ ټول شاګردان سالون ته راغلو، ښاغلي بهجت زموږ د لیسې له ښوونکو او زده کوونکو پرته خپل ملګري او د نورو ښوونځیو ښوونکی هم راوستي ول، د ښاغلي د میلمنو شمېر ۵۰۰ ته رسېده.
نوري او شوکت رخت مینځونکي د سالون په دواړو خواوو کې مورچلونه نیولي ول. تور احمد او محمد موش ګیر هم خپل پلویان راټول کړي ول،د سالون په یوه کونج کې په انتظار ناست ول، ټول کارونه جوړ شوي ول.
په دغه سالون کې چوپتیا خوره وه، زما په ګومان د لیسې په ټول تاریخ کې دا لومړۍ ورځ وه، چې سالون یې داسې بې غږه غوږه و.
له لږ ځنډه وروسته ښاغلی بهجت تریبون ته ولاړ او دا مرګونې چوپتیا یې ماته کړه. ښاغلي بهجت د دموکراسي او د هغې د ګټو، دموکراسي او ښوونه او روزنه، دموکراسي او د

امریکایي ټولنې پرمختګ، دموکراسي او د بدن روغتیا په اړه اوږدې خبرې وکړې ویې ویل:

– ګرانو دوستانو اوس ستاسې پام د لیسې د دوو ډلو زده کوونکو جروبحث ته چې دموکراسي یې په ښه ډول زده کړې را ګرځوم.

نوري په ځنګ ووهلم پوښتنه یې وکړه:

– او هو... ته د کومې خوا یې؟

– زه د هغو کسانو پلوی یم چې وایي خلاصې دې وي.

– ډېر ښه چې هیر دې نه شي... د خپل ځنګ کس ته دې هم ووایه چې ځان ورک نه کړي.

موږ بیخي تیار و او ښه پوهېدو چې د دغه بحث له جوړېدو د ښاغلي بهجت مقصد دا دی چې د لیسې مدیر وپوهوي، ځکه مدیر له دموکراسي او دې ډول کلیمو سره جوړ نه و.

البته په دې خبره هغه وخت پوه شوي و، چې څو ځله مو د مدیر آواز له اداري څخه اوریدلی و، چې ویل یې:

– بابا دموکراسي لا څه ګندګي ده؟

اوریدلي مو ول، چې یو ځل ښاغلي بهجت په غوصه له ټولګي ووت، موږ ټولو چیغې کړې:

- ژوندۍ دې وي دموکراسي.

ښاغلي ستاسې سترګې دې بده ورځ و نه ویني لا څو ثانیې تیرې نه وې چې ښاغلی مدیر په قهر ټولګي ته راننوت، نوري یې کلکه لغته وواهه، خو نوري چې د مدیر څلور برابره وزن درلود د دموکراسي د نه فتح کېدونکې کلا په څېر پخپل ځای ټینګ ولاړ و، یوازې ښاغلی مدیر دری څلور قدمه شاته ولاړ، له دېوال سره سخت ولګیده.
ښاغلی مدیر داځل د شوکت رخت مینځونکی خواته ورغی چې هغه تر خپلو لغتو لاندې کړي، خو وار له واره یې پام شو چې شوکت تر نوري کم نه دی، نو د خپلې غوصې د تسکین لپاره د یو بل کمزوري شاګرد په لټه کې شو دغه بدمرغي زما مړه موږک په برخه شوه.
مدیر وهلم او ما سورې وهلې:

- ښاغلي مدیر په خدای زه نه وم، زه په دموکراسي له خلاصولو بندولو پرته په بل څه نه یم پوه شوی.

دوو دریو ښوونکو ایله بیله ترې خلاص کړم. پخپلو غوږو مې واورېدل چې مدیر ویل:

- زموږ د بیګناه شاګردانو فکرونه مسمومو وي.

د دغو جریانونو به لیدو پوهیدو چې د مدیر او ښاغلي بهجت تر منځ په پټه او ښکاره سره جګړه روانه ده.
موږ ښه پوهېدو چې په پای کې یو د دې سرې جګړې ګټونکی دی.
خو زړه مو ډېر غوښتل چې ښاغلی بهجت بریالی شي، ځکه که هغه بریالی شي نور ښوونکي هم د ده په پله ځي او ټول تعلیمي کال به مو د کړکیو په خلاصولو او تړلو تېر شي.
ښاغلي بهجت له وینا وروسته یو سپین ږیري تربیون ته بوت، ترې ویې غوښتل چې د بحث وړ موضوع غوره کړي.
سپین ږیري موږ ته مخ راواړاوو ویې ویل:
- زامنو تاسې نه دې اوریدلي چې وایي سلیم عقل په روغ بدن کې وي. دغه حکیمانه خبره یوه یوناني ستر سړي کړې ده، اوس له تاسې غواړم په دې اړه بحث وکړئ چې دا خبره سمه ده که غلطه.

ښاغلي بهجت له سپین ږیري مننه وکړه و موږ ته یې مخ را واړاوو، وې ویل:
- هیله کوم د هغو کسانو استازي چې وایي دا خبره سمه ده اود هغو کسانو استازي دي چې وایي دغه خبره

سمه نه ده تربیون ته راشي، هر يو دې د بل د نظر په ردولو سره خپل دليلونه وواييي، البته دغه بحث د دموکراسي په چوکاټ کې په آزاد ډول ترسره کېږي.

لکه څنګه مې چې د مخه له خپلو دوستانو سره خبرې کړې وې، په لوړ آواز مې چيغې کړې:

– اجازه راکړئ چې خلاصې يې کړو.

– حاضر کسان زموږ په خبرو پوه نه شول، د پلان له مخې بايد مقابل لوري هم چيغې کړې واى.

– اجازه راکړئ چې بندې يې کړو.

موږ په دا يوه کال د فزيک په درس کې د دموکراسي په هکله ايله د کړکيو خلاصول او تړل زده کړي ول.
بيا مې چيغه کړه:
– خلاصې يې کړو.

زما له اوازه وروسته، يوه وحشتناکه چيغه را پورته شوه:
– وايم تړو يې...

له دې غږ وروسته د هلکانو کڼونکې چيغې آسمان ته پورته شوې:

– خلاصوو يې.

– تړو يې.

ښاغلي بهجت متوجه شوی و، چې لومړۍ چيغه ما پورته کړې، راته ويې ويل:

– اوس نو تريبون ته راشه او په دې اړه خپل نظر څرګند کړه.

ما چې د مخه دا نه وه سنجولې زړه نا زړه تريبون ته ولاړم. ښاغلي بهجت وپوښتلم:

– ښاغلی اکبره ستاسې په آند آيا سليم عقل په سالم بدن کې دی؟

– قربان اجازه راکړئ خلاصې يې کړو.

ما لا دا خبره پای ته نه وه رسولې، چې د کړکيو د تړلو پلويانو چيغې کړې:

ښاغلو اجازه راکړئ بندې يې کړو.

ښاغلي بهجت په ناراحتي وويل:

– ښاغلي اکبر پوښتنې ته ځواب ورکړئ آيا سليم عقل په سالم بدن کې دی؟ زه د دې پوښتنې په مقابل کې

بیخې هک پک وم، دا نورو پخپلو منځوکې خبرې کولې، تر څو چې یو چاغ سړی د هغوی له مینځه راپورته شو، وې ویل:

– بې له شکه د هر چا لپاره لومړی روغ بدن ضرور دی، ځکه د یو ناروغ کس...

یوه بل د دغه سړي خبره پرې کړه، وې ویل:
– که ستاسې خبره سمه وي نو بیا باید دا د غبرږې نیولو او تورې وهلو ټول اتلان پوهان او پروفیسوران وای.

د کنفرانس ګډونوال هم زمونږ د ټولګیوالو غوندې له یو بل سره په نانددریو ول. ښاغلي بهجت بیا له ما وغوښتل چې خپل نظر څرګند کړم.
له ناچارۍ مې وویل:
– قربان څو شیبې د مخه مې وویل چې زما په عقیده باید کړکۍ خلاصې کړو.

په ښاغلي بهجت مړې خولې راماتې وې، نه یې شوای کولای د کړکیو د تړلو خلاصولو موضوع له نوې طرحه شوې موضوع څخه بېله کړي، ما هم له وخته ګټه واخیسته پسې زیاته مې کړه:

- دا چې اوس د پسرلي موسم دی د هوا د تودوخې له امله مجبوريو کړکۍ خلاصې کړو. البته آزادې هوا ته اړتيا لرو او ستاسې په اجازه به يې خلاصې کړو.

ښاغلي بهجت د کړکيو د ترلو د پلويانو استازی احضار کړ، هغه ښاغلي صمد و، صمد چې د تربيون شاته ودرېد، وې ويل:

- زه د اکبري له نظر سره بيخي مخالف يم.

ښاغلي بهجت سوکه وويل:

- ښاغلی صمد تاسې ښه پوهېږئ چې په دموکراسې کې اکبري نه لرو، ښه به وي هغه ته د ښاغلي اکبر خطاب وکړې.

- ډېر ښه خو زه له دغه ښاغلي هلکي سره په يوه نظر نه يم.

ما په غوصه وويل:

- صمد جانه له خولې سره دې پام کوه، خپله خبره وپيژنه، زه خپل نوم لرم او نوم مې هلکی نه دی.

ښاغلي بهجت وويل:

- ښاغلی اکبر !صمد جان مه وایه ښاغلی صمد ووایه.

- ښه ښاغلی یې بنیاده صمده، ته له ما سره مخالف یې؟

ښاغلي بهجت وويل:

- داسې مه ورته وايه، دا د دموکراسي د اصولو مخالف کار دی.

په دې وخت کې ګډون وال هم په دوو ډلو ووېشل شول، يوې ډلې د سليم عقل او دې بلې ډلې د روغ بدن پلوي کوله، په دې ډول په سالون کې د دوو موضوعګانو په اړه بحث پيل شو.
په داسې حال کې چې موږ د کړکيو د پرانستلو او تړلو پر سر جنجال جوړ کړی و، دا نورو د سليم عقل او سالم بدن خبره سره اړوله راړوله، تر څو يې چې ستوني ورسره مرسته کوله، چيغې يې وهلې.
ښاغلي نوري چيغې وهلې:

- بايد خلاصې يې کړو.

تور حلمي نارې کړې:

- بايد و يې تړو.

دموکراسي بهجت چې د ګډونوالو د چيغو او نارو به منځ کې هک حيران ولاړ و، له صمده وپوښتل:

- ولې باید کړکۍ وتړو؟

د صمد چې څه په نظر ورتلل او د کړکیو د تړلو لپاره یې لازم بلل د فزیک ښوونکي ته یې وویل.
دغه دموکراتیک بحث او جنجال اوج ته رسیدلی و.
ما په زوره چیغې کړې:

- آهای خره حلمیه ولې ولاړ یې؟

خو بېرته ژر را به هوښ شوم، پام مې شو چې د دموکراسي له اصولو څومره لیرې شوی یم. تور حلمي بې له دې چې پوه شي، زه له خپلې خبرې پښېمانه یم، زما ګریوان یې ونیو، چیغې یې کړې:

- خر پخپله یې، خر ستا پلار...

په یوه شېبه کې د لیسې تالار د تن په تن جګړې په صحنه بدل شو، تر څو مو چې کولای شو ای یو بل مو په څپېړو او سوکانو ووهل. د خدای شکر دی چې رخت مینځونکي شوکت او نوري منځګړتوب وکړ او زموږ جنجال یې پای ته ورساوو. د خلاصو کړکیو پلویانو په زوته زوته چیغې وهلې او د کړکیو د خلاصي پرېښودو جدي غوښتنه یې کوله او د کړکیو د تړلو پلویانو پخپله غوښتنه ټینګار کاوو.

د نورو راغلو حالت هم ترموږ ښه نه و ، نارو سورو یې غوږونه کڼوول. تر څو چې زموږ د مدیر بوږنوو کې غږ چې تر هغه وخته مو له هغه دا سې آواز نه و ، اوریدلی زموږ غوږو ته راورسېد.
مدیر وروسته له هغه چې موږ ته ښکته پورته وکتل ما ته وویل:

– ښه دلته څه خبره ده؟

ښاغلی بهجت چې کرتۍ یې چرموړل شوې او کمیس یې څیرې شوی و ، په یوه کونج کې ولاړ و او څه یې نه ویل. د لیسې تالار یوه سوځېدلې ځای ته پاته کېده، ما چې د ویلو لپاره څه نه لرل، یوازې مې وکړای شول ووایم:

– قربان، تور حلم، قربان رخت مینځونکی شوکت قربان...

ښه مې په یاد دي چې په دې وخت کې مې د لیسې د مدیر په جانانه څپېړه په سترګو توره شپه شوه. له هغه وروسته بهجت بلې لیسې ته تبدیل شو، کارونه خپل عادي حالت ته را وګرځېدل.
له هغې ورځې وروسته چې مدیر ټولګي ته رانوزي، چې کړکۍ خلاصې ویني، چیغې کړي:

– دموکراسي بنده، کړکۍ وتړئ.

او هر وخت یې چې بندي وویني د «دموکراسي بنده» جملې په ویلو سره یې د پرانستلو امر کوي.
اوس ښاغلي صمد، تور حلمی، رخت مینځونکي شوکت او ښاغلي نوري زمور د هېواد له مشهورو سیاستوالو څخه دي، تاسې هغوی ښه پېژنی، ما یې په دې مقاله کې نومونه بدل کړل.
خو په دې منځ کې زه هیڅ شی هم نه شوم. څو ورځې مخکې مې په واټ کې ښاغلی بهجت ولید، له جوړ په خیر وروسته مې د تېر وخت په باب ترې وپوښتل. د هغه اصلاً څه په یاد نه ول، یوازې په نیولې غږ یې وویل:
-دغه هېواد او ملت تر هر څه ړومبی د دموکراسي ښې روزنې ته اړتیا لري.

لیکوال: عزیز نسین (ترکیه)

د واټ قانون

سوېږې لېوه د منډې يوې سيالۍ ته راوباله، طبيعي ده چې د منډو دغه سيالي سوېږې وګټله.
چې بېرته راتلل لېوه سوېږې خبرو کولو ته راوباله:

– ته ډاډه يې چې زه نه شم کولای تا وخورم.

– ن ن ن ز ز ز زه ډاډه نه يم...

– ډېر ښه

او لېوه سويه وخوړه.
اخلاقي پايله:
له پرمختګ مخکې د ځان د روغتيا پام ساتئ.

ليکوال: مارک ازوف، ولاديمير تيخونيسکی (روسيه)

داهم ګټه نلري

په ځنګله کې مې چکر واهه او په خپلو خیالانو کې لاهو وم، څو مره خوند به وکړي چې یوه سویه ووینم او په خپل خورجین کې یې واچوم. عجیبه دا وه چې و مې لیدل د یوې سویې د پښو نښې دي له ځانه سره مې وویل:

«دومره په زړه پورې شی، خو هم نه دي. کېدای شي په کومه لاره چې تللې بېرته راشي.» یو وار مې ولیدل چې څو سویې له یوې کوچنۍ غونډۍ ټوپ کړل بیا مې له ځانه سره فکر وکړ:

«راګرځېدل یې د خوله سوځوونکي آتش غوندې نه دي، چې مرچل ته شم را نه ورک کېږي، اصلاً دغه واټن د ویشتلو لپاره مناسب نه دی، بیا که...»

سم په همدې شیبه کې سویې په څو ټوپونو ځان زما د پښو خواته راورساوو.

له ځانه سره مې وویل:

«عجیبه بې ډوله حیوان دی، که د سړي تر سر لاندې هم راشي، ګټه نه لري. لکه ما چې رابللې وي، چې دلته راشي؛ نه هیڅ ګټه نه لري، که ویې ولم، پوستکی یې ټوټه ټوټه کېږي.»

پښه مې پرځمکه ووهله په سوېږ مې چيغې کړې:
– ځه، منډې کړه، ورکه شه !

سوېږ هغې خواته ټوپ کړل، بيا په ټوپونو شو، اوولس اته لس متره ولاړ، نيغ پخپل ځای ودرېده.
له ځانه سره مې وويل:
«داسې هم ګټه نه لري، واوره هم سپينه ده، او سوېږ هم د اردل غواړي ورنږدې شم او سترګې مې خرابې شي.»
سوېږ لکه چې زما په فکر پوه شوی وي، غوږونه يې وخوځول په موقع يې له خپله ځايه حرکت وکړ، او د ونې تر څنګ ودرېده له ځانه سره مې وويل:
«اوس بد نه شو»
خپل لاسونه مې دخولې په تاو ګرم کړل، او خپل دوه ميله ټوپک مې له اوږې راکوز کړ.
کله چې مورچل ته تلم ناڅاپه مې له ځانه سره فکر وکړ:
«يوه مږه شوې، مږه يا وژل شوې سويه، نو څه توپير لري؟ که کورته يوه مږه سويه يوسم، ګټه نه لري، او که يې ژوندۍ ونيسم لا يوه خبره- غوږونه يې ونيسم له خورجينه يې راوباسم او ووايم: هلکانو ګورئ، دا مې په تش لاس ونيو، دا کار د سړي جرائت ښيي.»

ټوپک مې ښکته کړ، له حیرانتیا مې چیغه وکړه، سوېې په ناڅاپي ډول تر ما تاو راتاو شوه، او په ډېره بې احتیاطي یې زما خورجین ته راټوپ کړ.

کله مې چې له دغه شوکه وروسته هوښ سرته راغی له ځانه سره مې وویل:

«داهم ګټه نه لري، ځینې ښکاریان خپل وخت د یوه خوشې سوېې لپاره ضایع کوي، خو نور په لوی ښکار پسې ځي. یعنې خرس او زمري په لومه کې نیسي، د دوی په منځ کې داسې ښکارچیان هم شته، چې تر فیل په واړه شي قناعت نه کوي، ما خپل یو ساعت وخت په دغه لیونۍ سوېې ضایع کړ.»

په داسې حال کې چې د سوېې غوږونه مې نیولي ول او له خورجینه مې رایوست و مې ویل:

- خپل نوم دې هم ښکاري حیوان ایښی دی، او یې د خلکو د ټوپک مخې ته؟ سوېې هم نه وړل نه راوړل، ماته یې وویل:

- وګوره څه وایم، ما پخپل ژوند کې ډېر ښکاریان لیدلي دي. خو ته بې رګه سړی، باید ولاړ شې او خوړه ډوډۍ ښکار کړې!

لیکوال: مارک زاخاروف (پخوانۍ شوروي اتحاد)

قانوني چلوونکی

لاس مې ورجګ کړ، ټکسي ودرېدله
چلوونکي ته مې وويل:
– سهار په خير، ساموتچنايا ډګر ته ځم، خو لږ تلوار لرم...

و يې ويل:
– مهرباني وکړئ، هر ځای ته مو چې زړه وي، و به مو رسوم.

پنځه دقيقې وروسته ټکسي ودرېدله، د ټکسي ميټر **۴۹** کپيله ښوول، يو روبل مې ورکړ.
چلوونکي وويل:
– ډېر وبښئ، هاء وړې پيسې نه لرم.

خپل جيبونه مې ولټول، يو پنځوس کپيکي نوټ مې پيدا کړ.
چلوونکي په عذر وويل:
– ان يو کپيک هم نه لرم.

په موسکا مې وویل:
– اوه، مهمه نه ده.

چلونکي اعتراض وکړ:
– اوه، نه نه کېږي، انعام نه غواړم.

و مې خندل و مې ویل:
– ډېر خوښ یم، چې داسې څه اورم. اوس نو څه باید وکړو؟

چلونکي وویل:
– هلته د میدان په کونج کې د سګرټو کراچۍ ده هغه کولای شي ستاسې پیسې ماتې کړي.

زما له بدو طالعو کینډ اړخ ته تاویدل بندو، نا چار ښي لاس ته تاو شوو، خو هغه واټ هم یو طرفه و، څه سر مو خوږوم، کله چې هلته ورسېدو، د سګرټو پلورنځي بندو، د ټکسي میټر ۹۷ کپیکو ته رسیدلی و.
چلونکي په ډېر خجالت سره وویل:
– وړې روپۍ نه لرم، انعام هم نه اخلم.

و مې ویل:

- ډېره په زړه پورې ده، بیا نو د دریو کپیکو په اندازه ولاړ شه چې یو روبل شي.

کابو دری سوه متره نور ولاړو، ټکسي میټر پوره په یوه روبل ولاړو. و مې ویل:

- و یې دروه، دلته ښکته کېږم.

چلوونکي وویل:

- خواشینی یم، دلته نه شم کولای ودرېږم، هغه لوحه نه وینې؟

- بیا دې نو د ټکسي میټر ودروه.

- دا د قانون او مقرراتو خلاف کار دی. کله چې مسافر په موټر کې وي، ټکسي میټر باید کار وکړي.

کله چې داسې ځای ته ورسېدو، چې هلته درېدل آزاد ول، ټکسي میټر یو روبل او شل کپیکو ته رسیدلی و.
سوړ اسویلی مې له خولې ووت.
چلوونکي په زړه سوي وویل:

- خواشینی کېږه مه، یو فکر به پرې وکړو، د اوسپنې د پټلۍ په تم ځای کې د پس انداز د صندوق څانګه

شته، یو دوست مې هلته کار کوي، په یوه شېبه کې به پیسې راته ماتې کړي.

موټر حرکت وکړ.
زما له بدو طالعو د تم ځای د پس انداز د صندوق ځانګه تړلې وه. د هغوی د غرمې د ډوډۍ وخت و ، له ناچارۍ د کورسک د اوسپنې لارې تم ځای ته ولاړو.
چلوونکي د دې لپاره ، چې ماله یوازېتوب راوباسي، دوه کسه نور هم په موټر کې سپاره کړل. د کورسک په تم ځای کې مې بخت ملګری و ، د هغه ځای د پس انداز صندوق هم تړلی و.
خو ټکسي میټر پوره په دریو روبلو ولاړو. یو دری روبلي نوټ مې چلوونکي ته ورکړ، نوټ یې په جیب کې واچاوو ، ټکسي میټر یې بند کړ، ویې ویل:
– ډېر وبښه چې داسې وشول. خو زه هیڅکله ځان ته دا اجازه نه ورکوم، چې آن یو کپیک له خپلو مسافرو څخه واخلم.

و مې ویل:
– ستاسې دا اخلاق د ستاینې وړ دي. خو اوس زه څنګه ځان د ساموتچنایا ډګر ته ورسوم.

چلو ونکي خپل ټکسي میټر چالان کړ و ي ویل:

– زه دې رسوم.

پنځه دقیقې وروسته د سامو تچنایا میدان ته ورسېد و ټکسي میټر پوره په ۴۹ کپیله ولاړ و...[2]

لیکوال: ګریګوري ګورین (روسیه)

[2] یادونه: دغه طنز تر ما د مخه ښاغلي احسان آرینزي او عزت الله پیژاند پښتو ته را اړولي و، چې ما له دوی وروسته وژباړه او له ژباړلو وروسته خبر شوم چې دغه طنز لا د مخه ژباړل شوی دی.

«ع. سحر»